

Hồi 19

Đoạt Hồn Kim Thoa

Hai người cưỡi ngựa phi tới càng lúc càng nhanh, chỉ còn cách vị đạo cô mười trượng nữa mà thôi.

Vị đạo cô quát nhẹ, giọng tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm rung động màng nhĩ:

- Đứng lại!

Đã có người công nhiên khiêu chiến thì không thể nào tránh được nữa! Ngọc Kỳ ghì cương, con ngựa lập tức đi chậm lại và đứng im cách vị đạo cô chừng một trượng.

Thanh Hoa dẫu môi xinh đẹp lên, mắt nhìn chăm chăm vào đạo cô lộ vẻ không bằng lòng.

Ngọc Kỳ mỉm cười lạnh lùng hỏi:

- Thỉnh giáo Tiên cô có chuyện gì? Nếu muốn thì tại hạ sẽ đem hết sức lui ra mà phục vụ, không dám chối từ.

Đạo cô nhìn Ngọc Kỳ, đột nhiên ồ lên một tiếng, quan sát một hồi, tự nói thầm: "Thật y rằng Vương Sư sống lại. Tướng mạo kiêu hùng còn hơn tổ phụ của y, đúng là trang hảo hán!"

Nét cười hiện lên trong đôi mắt đẹp quyến rũ như dòng nước sâu thẳm của đạo cô, khi liếc trên mặt chàng, và đôi gò má của đạo cô bắt đầu ửng lên một màu hồng tươi đẹp mê hồn.

Thanh Hoa càng nhìn càng thêm tức giận, nàng đột nhiên quát lên:

- Làm gì mà liếc tới liếc lui như một kẻ đạo tặc vậy, muốn gì nói mau đi.

Đạo cô nhìn nàng một cái rồi nói:

- Người là trai hay là gái? Cẩn thận coi chừng ta sẽ cắt lưỡi của người đó.

Trong lòng Thanh Hoa vô cùng giận dữ, muốn nhảy phắt xuống ngựa. Ngọc Kỳ ngược lại nắm lấy tay nàng khẽ nói:

- Đừng để ý đến bà ta, chúng ta đi thôi!

Nói xong, chàng bèn ra roi giục ngựa đi ngay, đạo cô vội vàng phi ngựa đến chặn lại, cười nói:

- Người là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ?
 - Đúng thế!
 - Người là người thiêu hủy Phù Đồ Cổ Trạch. Bên bờ sông Huệ Tế làm cho Vô Tình Kiếm Ất Thanh kinh sợ mà bỏ chạy?
 - Chuyện này tại hạ không phủ nhận.
 - Người đơn thân độc kiếm xông vào Hư Vân cổ bảo?
 - Tin tức của tiên cô thật là khá lắm, tiên cô thuộc đàn nào của Vô Vi bang?
 - Vô Vi bang ư? Không quan hệ gì với bản đạo.
 - Như vậy, tiên cô cản đường tại hạ có gì chỉ giáo chăng? Và tại hạ phải xưng hô thế nào với tiên cô?
 - Ta đạo hiệu là Thanh Hư, người nhất định là có nghe qua!
 - Thanh Hư! A! Tiên cô là Phượng Dương Nữ Quán tiếng tăm lẫy lừng, công lực xuất sắc siêu việt, nổi tiếng là phong lưu trong thiên hạ.
 - Người biết như thế cũng không ít đâu. Ta thật sự muốn tìm người kết giao bằng hữu.
 - Không được, tại hạ không xứng đáng làm bằng hữu cùng với tiên cô.
 - Nhưng ta lại muốn kết giao với người? - Mặt mày của nữ đạo cô vô cùng rạng rỡ, từ từ bước đến gần.
- Thanh Hoa giận dữ kêu lên một tiếng, liền xuống ngựa, mắng lớn:
- Mụ đàn bà chanh chua kia, người đâu có xứng để kết giao với ca ca ta? Mau cút đi cho khuất mắt!
- Thanh Hư đạo cô liếc nhìn nàng một cái, khuôn mặt bắt đầu hiện lên nét giận dữ, phủ đầy sát khí, vị đạo cô quát nhẹ:
- Kỳ ca của người đã định rồi, nếu người không nỡ bỏ thì có thể đi theo ta, ta có thể dạy người những thuật pháp ở trong phòng...
- Thanh Hoa nghe đạo cô nói những lời khó nghe, nàng hừ lên một tiếng, tuốt gươm ra quát lớn:
- Thật là không biết xấu hổ, bản cô nương phải cắt cái lưỡi thối tha của người mới được. Rút gươm đi!

Thanh Hư đạo cô trông thấy thanh bảo kiếm của nàng hàn quang chiếu sáng, không dám coi thường, đạo cô chậm rãi rút kiếm ra khỏi bao, nở một nụ cười thật quyến rũ mà nói rằng:

- Người phải xưng là bà bà đi thôi. Ha... Ha... không thể xưng là cô nương được...

Thanh Hoa giận dữ không bút nào tả xiết, quát lên một tiếng, tung ra một chiêu Cường Long Vũ Trảo, kiếm khí bắn tới như bay, năm đường kiếm xoay chuyển thật nhanh lướt tới, vì ra tay trong cơn giận dữ, nên thế công của nàng ác liệt vô cùng.

Thanh Hư đạo cô cười nhẹ một tiếng, đột nhiên nhất kiếm tung ra, một đóa hoa kiếm như bão táp được nhả về phía trước. Công lực của yêu nữ này quả thật không phải vừa.

Chiêu thứ nhất hai người đều tung ra hết sức mình. Song kiếm chạm nhau. Keng một tiếng vang lên, quái lạ, thay vì tách ra thì hai thanh kiếm lại đan chặt vào nhau.

Thanh Hoa kinh hãi, cảm thấy cổ tay rung động, một luồng hấp lực lạ lùng kéo nàng về phía trước.

Thanh Hư đạo cô cười chế giễu nói:

- A đầu à, người không còn ngày để sống nữa rồi, kiếp sau có lẽ...

Tình một tiếng giòn giã vang lên, một hạt phong châu ném trúng ngay thân kiếm của vị đạo cô, trong ánh lửa bay tung tóe, Thanh Hoa lui ra sau thật nhanh đến hơn một trượng.

Thân hình Thanh Hư đạo cô lướt sang trái hai bước, gương mặt hiện lên nét kinh ngạc vì trên thân kiếm hiện ra năm sáu lỗ lớn nhỏ.

Ngọc Kỳ đã đến bên Thanh Hoa từ lúc nào nói:

- Hoa muội, đưa kiếm đây cho huynh, thanh kiếm của muội ta rất bá đạo, nó được làm bằng địa phúc chấn tử, nội lực được trút vào thì uy lực của từ tính (nam châm) càng tăng thêm bội phần, nó có thể hút chặt những binh khí bằng kim loại.

Thanh Hư đạo cô vừa nhìn thấy thanh từ kiếm của mình bị phá hủy, đôi lông mày liễu dựng đứng, giọng the thé cất lên:

- Tiểu súc sinh, ta thề không đội trời chung với người. Muội ta từ từ bước lại gần, tay cầm kiếm chuẩn bị thế tấn công ngay.

Ngọc Kỳ rút kiếm ra, lãnh nhiên nói:

- Dương mỗ không muốn liên lụy đến người bên cạnh, oán cừu bất tất phải lan rộng. Tiên cô vẫn còn thời giờ rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt, hôm nay tại hạ không muốn đả thương người.

Đôi mắt đẹp mê hồn của Thanh Hư đạo cô, đột nhiên hiện lên những tia sáng hết sức kỳ dị, dán chặt vào Ngọc Kỳ, dùng một giọng kỳ quái mà nói rằng:

- Người không cần phải nhiều lời, cũng không cần suy nghĩ nhiều như thế, nhìn ta đây, a! Trong lòng người đã có cảm giác khác lạ rồi, mệt mỏi chẳng? Hay là đang dâng lên một niềm hứng khởi? Nhìn ta đây, ta sẽ dẫn người tới nơi mà người đang cần, đến đây! Đến đây!

Mụ ta từng bước di chuyển về phía sau, giọng nói trầm xuống. Ánh sáng kỳ dị trong đôi mắt của mụ càng lúc càng hừng hực hơn.

Ngọc Kỳ không biết gì hết, chỉ cảm thấy đôi mắt quái dị của nữ đạo cô, con người càng ngày càng nở to ra nhìn không chớp mắt về phía chàng, làm cho tinh thần của chàng, càng lúc càng thêm choáng váng. Rốt cuộc, chàng bước đến giống như một người vô hồn, một bức tường màu đen từ từ che lấp con người, chàng không còn thấy con đường phía trước mặt mình nữa.

Đột nhiên, ở phía xa xa hiện ra một vầng sáng chói chang, nhưng lại rất xa không được rõ nét. Trong bóng đêm mịt mù không thấy đường đi đâu cả, chàng mê mê hoặc hoặc không tự chủ được cứ nhắm vào vùng sáng ấy mà đi tới.

Bên tai chàng, một giọng nói êm dịu thu hút, như được truyền từ vùng sáng kia vọng đến, thần trí càng lơ mơ, chàng cất bước về phía trước như một kẻ mộng du.

Thanh Hoa ở một bên, lúc đầu đạo cô từ từ di chuyển ra sau, Ngọc Kỳ thì cứ tiến về phía trước, giống như là hình với bóng. Giọng nói của đạo cô, cuối cùng không còn nghe thấy. Nàng vẫn chưa để ý, cho rằng vị đạo cô sợ hãi, bị Ngọc Kỳ bức bách nên từng bước cứ lùi dần ra sau.

Đối với tài nghệ của Ngọc Kỳ, nàng rất tin tưởng, chàng hiện tại là anh hùng đệ nhất trong thiên hạ, một vị đạo cô nhỏ nhoi như thế, thì có thể làm gì được? Và làm sao chịu đựng nổi một vài đường kiếm của chàng.

Cho đến khi vị đạo cô cứ lùi mãi về phía bờ sông, chiêu thức của hai người vẫn hết sức cổ quái, kiếm vẫn chong thẳng, chẳng có chút gì biến đổi, hay là chàng không muốn để lộ thân thủ của mình? Nàng đột nhiên kêu lên:

- Kỳ ca, hãy đâm vào mụ ta.

Vô dụng rồi, giả sử là cơn sấm mùa xuân, cũng không thể nào đánh động được Ngọc Kỳ tỉnh dậy, vì chàng đã đi vào cơn u mê, nàng lên tiếng quá trễ.

Bờ sông là một nơi vách đứng, phía dưới cách hai trượng là lòng sông đã bị đóng băng, một hàng những cây nhỏ và cỏ khô mọc đầy ở bên bờ, vị đạo cô đã lui dần về phía bờ rồi.

Thanh Hoa phát giác có điều không ổn, bình thường nàng chỉ cần hô lên một tiếng. Ngọc Kỳ chỉ ít cũng phải lên tiếng trả lời nàng. Tại sao chàng lúc này lại không một chút động tĩnh nào, thân hình lại đờ đẫn như người mất trí.

Nàng kêu lên một tiếng kinh hãi, vung kiếm lên nhảy bổ tới.

Nhưng quá trễ, một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên, bông hoa tuyết bay mịt mù khắp trời, chẳng thấy bóng người đâu cả.

Cơn gió nổi lên, trong phút chốc, nàng mơ hồ cảm giác vị đạo cô phát tay áo về phía nàng, những bông hoa tuyết ở dưới mặt đất đổ ngọt tung lên, trận cuồng phong cũng vừa lướt tới.

Do nàng chưa kịp định thần thì bị trận cuồng phong quét vào bốn phía, thần trí không tỉnh táo nên rốt cuộc nàng bị ngã xuống đất không đứng dậy được.

Không biết nằm được bao lâu, nàng cảm thấy hơi lạnh càng ngày càng tăng thêm, cuối cùng vì bị cái lạnh mà nàng mới tỉnh dậy được.

Nàng đột nhiên ngồi dậy, một luồng hơi lạnh từ phía đan điền dâng lên, trong đầu nàng bắt đầu hiện lên ý nghĩ sợ hãi.

Nàng vẫn còn nằm ngay giữa đường, gió lạnh rét buốt, bốn bề là một màu trắng toát, ngoài nàng ra chẳng có một ai.

Hai con ngựa ở bên sườn núi đang lắc lư thân mình, vó ngựa giẫm giẫm trên mặt đất, nghe lộp cộp, từ trong miệng mũi của chúng không ngừng phả ra từng làn sương trắng, chúng đứng sát vào nhau để tìm hơi ấm.

Thanh kiếm của nàng nằm ngay dưới chân, bị tuyết rơi phủ gần một nửa, cách đó không xa là bao kiếm để lại của vị đạo cô, chỉ còn nhìn thấy một đoạn nhỏ xíu.

“Thế là hết”. Trong lòng nàng thần kêu lên.

Nàng nhặt kiếm lên, bắt đầu dò tìm dấu chân của họ, nhưng trận cuồng phong kỳ dị vừa rồi đã xóa sạch hết mọi dấu vết.

Nàng bèn đi tìm ở phía bờ sông, nghiêng đầu ngó xuống dưới. Bên bờ sông hình thành một vách đá dựng đứng, cao gần hai trượng, sườn dốc có lưu lại một vết giày mà

mũi giày lại hướng về lòng sông. Hiển nhiên, vị đạo cô đã từ đây nhảy xuống dưới vì không cẩn thận nên đã lưu lại dấu vết. Theo đó mà suy đoán thì công lực của vị đạo cô so với Thanh Hoa cao hơn rất nhiều, từ trên cao hai trượng nhảy xuống phía dưới không thể không lưu lại vết giày, quả nhiên là vị đạo cô đã mang theo một vật nặng, vật nặng đó không ai khác chính là Ngọc Kỳ.

“Kỳ ca đã bị nữ yêu này bắt đi rồi!”. Đó là ý nghĩ đầu tiên của nàng khi nhìn thấy quang cảnh ở đây.

Đầu óc của nàng thật linh hoạt, từ hướng mũi giày để lại, nàng đoán chắc là sau khi yêu nữ bắt người đi, nhất định thế nào cũng đi qua sông, vì vậy không thể tìm thấy họ ở gần đây được.

Nàng nhảy lên ngựa, tay kia cầm dây cương ngựa của Ngọc Kỳ từ sườn núi chạy thẳng xuống lòng sông đã đóng băng, theo hướng nằm của chiếc giày, băng sang bờ bên kia.

Bên kia bờ sông là một thôn nhỏ, một ngọn núi không cao lắm nằm về phía bên phải của thôn. Trong thôn lác đác chỉ có bốn năm căn nhà, có lẽ đây là những thôn dân muốn sống riêng lẽ lia bầy chăng?

Từ trên núi nhìn xuống, năm căn lợp ngói thì có hai căn đã muốn đổ sập, hai căn còn lại cũng ở trong tình trạng không khác gì hơn. Rõ ràng nơi đây nhất định là một nông trang đã bị bỏ đi, vị chủ nhân chí ít đã rời khỏi đây trên mười năm rồi.

Chỉ có gian nhà ở giữa thì vẫn còn coi được chút ít, bức tường đại môn viện vẫn còn nguyên vẹn, tuy vết loang lổ trên nóc nhà ở đâu cũng thấy, nhưng may là có thể tạm tránh được gió mưa.

Nàng cẩn thận dắt hai con ngựa tiến về phía những ngôi nhà ấy. Nàng cột chặt hai con ngựa ở bên cạnh ngôi nhà, tay đặt vào đốc kiếm, tay còn lại nắm chặt ngư phúc châm, bắt đầu đi vào trong tìm kiếm.

Trong mùa đông tuyết phủ dày, không thể có sinh vật nào ngụ đông ở đây được, vì vậy mà nàng tăng thêm phần gan dạ. Nàng biết mình không phải là địch thủ của nữ yêu đạo, nhưng nàng cũng phải tìm cho ra để liêu với ả một phen, bất cứ hậu quả đáng sợ nào nàng đều không thêm suy nghĩ tới.

Ngôi nhà thứ nhất, chẳng phát hiện được gì, nàng liền đi sang gian nhà giữa.

Nàng bước lên bậc tam cấp đã bể nát, trong lòng bắt đầu nghi ngờ. Bức tường bong từng mảng, mạng nhện giăng đầy, cánh cửa gỗ đã bị mục nát, quang cảnh ở đây dường như chưa có người đặt chân đến.

Gió càng mạnh thêm, mây giăng mù mịt, trong ngôi nhà hoang tàn lạnh lẽo u ám, tường vách sụp lở, không khí âm u ở chung quanh làm cho người rợn tóc gáy.

Nàng dùng kiếm nhỏ nhẹ đẩy cánh cửa mục, nó liền ngã xuống, trong ngôi nhà vắng lặng chẳng có vết tích gì là có người, bàn ghế thì điêu tàn, bụi đóng dày có đến năm tấc, có lẽ ngôi nhà này đã bị hoang phế bao nhiêu năm rồi.

Nàng không hề biết ở phía cửa sau, bài vị thần chủ đã bị bong ra từng mảng, một đôi mắt đang nhìn hết sức chăm chú từng hành động của nàng.

Trong đám bụi dày cả tấc đó, nàng không phát hiện ra một dấu chân nào cả, lòng dũng cảm như được tăng thêm, vì vậy, sự cảnh giác đã lơ đi phần nào.

Quan sát trong giây lát, nàng quyết định đi vào gian bên cạnh, chuẩn bị bước vào nội thất.

Đột nhiên, trong lòng nàng chợt rung động, nàng cảm thấy nhưng không thể diễn tả được, một áp lực vô hình nào đó đang hướng về phía mình, linh tính báo cho nàng biết nguy cơ sắp xảy ra tới nơi.

Thanh Hoa đột nhiên cảm thấy áp lực vô hình đang đi gần về phía nàng. Nàng nghĩ thầm: “Ở đây đang có ẩn giấu nguy cơ gì đây, ta phải đề phòng mới được”.

Đáng tiếc là nàng chỉ biết cần phải đề phòng, nhưng không biết phải đề phòng như thế nào, thế là nàng thả nhẹ bước chân, từ từ đi vào bên trong thám thính.

Phía sau bàn thờ thần là nội sinh. Một bóng người đang nấp ở bên trong, đôi mắt xuyên qua khe hở bức tường, chăm chú từng cử động của Thanh Hoa. Soạt một tiếng, một con hồ ly từ cửa sổ bay vào. Thanh Hoa nhanh như ánh chớp, quay mình lại, vung tay ra.

Bốp một tiếng vang lên, hồ ly bị tung lên rồi ngã vật xuống thêm.

Thanh Hoa kêu dài một hơi, thò tay vào trong túi lấy thêm ba cái ngư phúc châm.

Đôi mắt ở ngay phía sau bài vị thần chủ, hiện lên nét kinh ngạc, ba cái ngư phúc châm, đều bắn trúng vào hồ ly, thủ pháp nhanh nhẹn tuyệt luân không hề sai chệch. Thanh Hoa từ từ quay mình lại, bước về phía nội sảnh. Bàn tay đã đặt vào chốt cửa, năm ngón tay nắm chặt lại, chốt cửa chuẩn bị xoay.

Đột nhiên ở ngoài cửa vang lên tiếng ngựa hí gấp gáp, kinh hoàng.

Bàn tay trên tay nắm cửa lập tức buông ra.

Thanh Hoa chạy như bay ra ngoài. Nơi chỗ ngựa bị cột, hai con ngựa đang kinh hoảng rú lên liên hồi. Trong bụi cây lùm sụp cách ngoài ba trượng, có ba bốn cặp mắt sáng quắc, đang tiến gần về phía sau con ngựa.

Đó là những con sói, bởi vì mùa đông rét đậm, chúng nó đang đói đến muốn phát điên, giả như thịt thối chúng cũng không chừa, huống chi là hai con ngựa sống.

Có một con đã đi qua bụi cây, đầu cúi xuống đất, nhe hàm răng nhọn hoắt, lông dựng đứng lên, chực nhảy bổ vào.

Thanh Hoa vừa ra khỏi cửa, nhác thấy đàn sói đang muốn tấn công con ngựa của nàng. Không có ngựa, ai sẽ mang hành lý đi đường.

Nàng phi thân nhảy bổ xuống, đàn sói cũng lập tức bắt đầu lao vào con ngựa.

Nhanh như chớp, ngư phúc châm ra tay không hình không bóng, ba con sói thật lớn đồng thanh kêu la thảm thiết, bị bảo kiếm và phi châm nửa đường chặt đứt.

Còn hai con nhảy vào sau cùng, thì gặp ngay một ánh chớp bay tới, trong nháy mắt, năm con sói đã bị kết liễu dưới tay nàng.

Lúc nàng rời khỏi sảnh đường, dưới bài vị thần chủ đột nhiên tuôn ra làn khói màu xanh nhạt, chốc lát tỏa ra khắp bốn phía.

Thanh Hoa giết chết năm con sói xong, bèn đem ngựa dắt vào trong ngôi nhà cột ở một góc, xong trở lại sảnh đường một lần nữa.

Lần này thì nàng không do dự, bước thẳng về nơi chốt cửa. Đang lúc vừa bước đến bước thứ hai, thì nàng đột nhiên cảm thấy đầu óc hoảng loạn, mắt hoa lên, thần trí mơ hồ chao đảo. Keng một tiếng, thanh kiếm rơi xuống đất, ngư phúc châm trong tay rớt lộp độp xuống dưới nền nhà.

Nàng vẫn lảo đảo đi về phía trước, bước chân càng lúc càng nặng nề, nhưng chưa ngã xuống đất.

Bàn tay đặt lên chốt cửa ở nội sảnh đột nhiên nhấn mạnh.

Bình một tiếng vang lên, bốn bề đột nhiên tuôn ra làn khói xanh nồng nặc, mặt đất sụp xuống, Thanh Hoa liền té xuống ngã vào trong hầm.

"Hi hi! Vậy là bớt được chuyện nhiều lắm". Trong nội sảnh vang lên tiếng cười hết sức hả hê, một vị nữ lang trên dưới hai mươi lăm xuất hiện nhìn thấy làn khói xanh đang nồng nặc khắp phòng bèn biến vào trong nội sảnh.

Làn khói từ từ tan đi, trong căn phòng đó, thanh trường kiếm sáng lấp lánh cùng ngư phúc châm bị rơi vào trong đám bụi bặm. Gần cửa vào nội đường, tấm bảng thờ

thần chủ bị đảo ngược, phía trong nơi khoảng đất rộng khoảng tám thước vuông, không có tí bụi bặm nào.

Lúc ấy trên con đường ở bờ đối diện bên kia có ba bóng người, trùm mình trong chiếc áo da cáo, đang cưỡi ba con chiến mã tử phụng đương phi ngựa đi gấp về hướng Đình Châu.

Không lâu sau, họ dừng lại. Có người kêu lên:

- Tiểu thư, hãy nhìn vào vỏ kiếm này

Cô gái ngồi trên con ngựa phía trước nói:

- Nhặt lên xem thử.

Trên con ngựa thứ hai, một dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp nhảy xuống, nhặt lấy vỏ kiếm trình lên nói rằng:

- Đây là vỏ kiếm bằng da cá mập. Tiểu thư, chẳng có gì là lạ cả.

Tiểu thư vừa nhìn kỹ qua một cái, vứt ngay xuống đất, nói:

- Quái lạ! Bọn họ đã trốn đâu mất rồi! Chúng ta phải đợi thôi, tại sao con đường này lại không thấy người nào cả?

Người sau cùng đột nhiên chỉ ra bờ sông nói:

- Tiểu thư, có vết chân của hai con ngựa đi qua phía bờ bên kia, theo cảm tính của muội, có lẽ là họ đã qua sông rồi, có lẽ họ đi bằng con đường tắt đến thành Mông.

- Không thể được, bọn họ nhất định đi Ứng Thiên, đến thành Mông để làm gì?

- Đã bị mất tông tích của họ, tại sao lại không đi tìm theo dấu chân ngựa?

- Cũng được, chúng ta đi tìm thử xem sao.

Ba con ngựa theo vết chân chạy về phía bờ bên kia, sau đó họ chạy lên ngọn núi nhỏ sau cùng thì cũng dừng chân tại ngôi nhà đổ hoang tàn, điều đầu tiên họ phát hiện là xác những con sói thật lớn.

"Lui ra!" Tiểu thư quát nhẹ, người ngựa liền lui về ngọn núi nhỏ, nấp vào trong rừng cây, bắt đầu giám sát về phía căn nhà.

Thanh Hoa bị một thùng nước lạnh dội vào tỉnh lại, thần trí vừa tỉnh lại, liền cố gắng giãy giụa ngồi dậy.

Nhưng nàng lập tức phát hiện, mình đã bị người ta điểm vào huyệt đạo, tay chân không thể nào cử động được, nàng đã trở thành một tù nhân rồi.

Nàng định thần quan sát chung quanh, trong lòng cảm thấy hơi sợ hãi.

Đây là hầm bí mật ở dưới đất, nằm ở phía bắc ngôi nhà, được dùng làm hầm trú ẩn để tránh họa binh đao và đồng thời cũng để tồn trữ trái cây vào mùa đông, một mùi mốc xông lên hăng hắc, làm cho nàng cảm thấy muốn ngạt thở đến nơi.

Một cây đèn dầu được treo giữa gian nhà, trong ánh sáng chiếu rọi của ngọn đèn, một nữ nhân mình mặc chiếc áo xanh, đang lãnh nhiên nhìn chăm chú vào nàng với ánh mắt như cười mà chẳng cười. Trong tay đang cầm chậu sành, hiển nhiên là nàng ta vừa dội nước vào người nàng.

Thanh Hoa hỏi:

- Ta đã lọt vào trong tay người rồi phải không?

Thanh y nữ nhân ném cái chậu sành vào trong góc nhà, nói:

- Nàng phải biết rõ nơi này, hãy chứng tỏ rằng mình không phải là đồ ngốc.

- Người là ai?

- Nàng hỏi ta có ích gì? Ta chỉ là một kẻ hạ nhân.

- Hạ nhân?

- Vâng, là một thị nữ, kiêm nhiệm nữ nhân hạ tiện, nàng phải biết rõ mới được.

- Người là thị nữ của yêu đạo Phong Dương?

- Đúng thế, nàng biết vậy rất tốt.

- Thế thì Kỳ ca của ta đâu? Các người đã làm gì? Chàng ra sao rồi?

- Chàng à? Ha ha! Trong làn hương êm ấm rồi.

- Người nói nhảm! Kỳ ca ta không phải là người như thế.

- Nàng cho rằng Kỳ ca của nàng là đại anh hùng đội trời đạp đất?

- Đúng thế, không ai dám phủ nhận.

- Nhưng đại anh hùng lại có ích gì? Bất cứ người nào cũng không thoát khỏi mê hồn ma nhân của tà ma ngoại đạo đâu.

Thanh Hoa thất sắc, hỏi một cách kinh hoàng:

- “Mê Hồn Ma Nhân”, các người là người của Bạch Liên giáo, chuyên dùng yêu pháp hại người!

- Ha ha! Người đã biết thân phận của chúng ta, thì còn đợi đến lúc nào nữa?

Thanh hoa vừa nghe thấy nàng ta quả là người của Bạch Liên giáo, hèn chi mà Kỳ ca đã bị ngã dưới đôi mắt đẹp mê hồn như ma của nữ yêu đạo. Trong lòng nàng quá nôn nóng, giận dữ mà mắng rằng:

- Những tà ma ngoại đạo của các người... Hừ! Ta nghe khẩu khí của người có chút gì bất mãn với mình, đúng vậy không?

- A đầu, trên thế gian này có ai tự cam là kẻ hạ lưu hay không?

- Thiên hạ rộng lớn như vậy, có nơi nào mà không dung cho người sống? Người tốt nhất tự bay đi là hơn.

- A đầu, người muốn xui khiến ta chẳng?

- Đây là cơ hội để người tự cứu mình.

- Không thể được, nữ quái Thanh Hư mà ngày nào còn sống thì ta tuyệt không thể nào thoát khỏi bàn tay của mụ, người bất tất nhọc lòng vô ích.

- Chỉ cần người giúp ta giải khai huyết đạo, ta có thể tìm thấy nữ yêu, nhất quyết...

Thanh y nữ nhân lắc lắc đầu, nói một cách thờ ơ:

- Người không làm được đâu, còn kém xa nhiều lắm. Đáng tiếc là Kỳ ca nào đó của người nhất thời không đề phòng, bị nhần thần của nữ yêu làm mê hoặc, nếu không thì lớp bông vải mỏng tang che đậy trên đôi mắt làm sao có thể mê hoặc được, hoặc giả không tiếp xúc với đôi mắt đẹp mê hồn ma đó, nữ yêu liền không có cách nào để làm...

Nàng ta nói chưa dứt, thì trong bóng tối vang lên tiếng bước chân, ả liền vội vàng ngừng lại.

Thanh Hoa thông minh tuyệt đỉnh, đã nghe ra được thâm ý trong lời nói rõ ràng của Thanh y nữ nhân, có ý chỉ nàng cách đối phó với nữ yêu đạo.

Ánh sáng của cây đèn vừa nháng lên, một nữ nhân tay cầm chiếc đèn lồng tiến tới, vừa bước vào trong hầm nói ngay:

- Đại tẩu, đi mau, sư phụ muốn mang người này đến ngay.

Thanh y nữ nhân liền đỡ lấy Thanh Hoa đang bị ướn như chuột lột nói:

- Đi thôi! Sư phụ ra sao rồi?

- Vẫn chưa đi vào đâu, sư phụ phải giày vò nàng này mới được.

Hai người tiến vào hành lang đầy mùi mốc xông thọc vào mũi, rồi từ từ nhảy xuống. Trong lòng Thanh Hoa vô cùng nôn nóng, nhưng huyết đạo bị chế ngự, nên không biết làm sao.

Bản thân nàng có thể dùng Tiên thiên chân khí tự giải huyết đạo của mình, nhưng cách điểm huyết pháp của nữ yêu đạo vô cùng kỳ dị, không những không có cách nào tự giải được, mà thậm chí chẳng biết bị điểm huyết ở nơi nào, chỉ cảm thấy chân khí ở nơi nào cũng đều bị ngăn trở.

Cách khoảng mười trượng thì hơi mốc đã giảm dần, một làn hơi ẩm phả vào mặt họ, cả bọn đã tới cái hang lớn hình vuông rộng chừng năm trượng.

Trong hang có hai ngọn đuốc và hai chậu sành đang đựng than hồng lửa cháy đỏ hừng hực. Người áo xanh được gọi là đại tẩu ở bên ngoài kêu nhẹ:

- Sư phụ, người đã đem đến rồi.

Trong hang có tiếng trả lời:

- Lột hẳn ra và bỏ vào đây.

Thanh Hoa thầm kêu khổ, nhưng không biết làm sao nàng bắt đầu chửi mắng:

- Yêu phụ, người không giết bản cô nương, thì cũng có một ngày ta sẽ băm vằm người dưới hàng vạn nhát kiếm thì mới làm tiêu tan được mối hận này. Người đúng là một tên hạ tiện vô sỉ.

- Hì hì! Lão nương vô sỉ cũng phải để cho người xem thử. Đợi lát nữa người cũng phải mất mặt để sau đó đi gặp Diêm Vương.

Thanh Y nữ nhân vội vàng lột sạch quần áo trên mình Thanh Hoa ra, sau đó đem vào trong hang. Trong lúc cởi quần áo của Thanh Hoa, ngón tay của nàng ta điểm lộn xộn ở trên vai, hông và dưới bụng của nàng.

Thanh Hoa đột nhiên cảm thấy toàn thân hơi chấn động, tinh thần dường như được tăng thêm sức mạnh, tay chân tuy không di chuyển được, nhưng chân khí đã có nơi được thông suốt. Nàng hiểu ra, Thanh Y nữ nhân đã ngầm giúp nàng giải khai trọng huyết ở các nơi vai và bụng.

Trong hang sáng trưng, Thanh Hoa trong lòng chấn động, khi thấy hai người mình trần trụi trụi, một là Ngọc Kỳ, còn người kia là Thanh Hư đạo cô đang nằm cạnh nhau trên giường.

Ngọc Kỳ đang nằm yên trên tấm chăn bông, mục quang lơ đãng, khuôn mặt tỏ ra như khúc gỗ.

Thanh Hư đạo cô đang dùng tay mò tìm huyết đạo trên khắp mình của Ngọc Kỳ, mồ hôi trên trán ứa ra. Có lẽ trong hang nóng quá, mà chậu than lại quá đỏ, hay có lẽ

mụ ta dùng kinh lực quá nhiều. Nữ yêu đạo buông Ngọc Kỳ ra, đột nhiên lôi Thanh Hoa về phía giường, giọng kêu lên hết sức hung tợn.

- Huyệt đạo của tên tiểu tử này, tại sao không tìm thấy? Nói mau! Có phải là hắc đã luyện Kim Chung trảo bế huyệt thuật không? Trảo môn huyệt nằm ở đâu?

Thanh Hoa mừng thầm, thì ra yêu phụ vẫn chưa cởi bỏ hôn thuật, nếu hôn thuật còn thì không thể phục hồi được trí giác, yêu phụ muốn điểm huyệt Ngọc Kỳ rồi mới dám cởi bỏ yêu pháp, để tăng thêm phần như ý. Nhưng yêu phụ tìm mãi mà không thấy huyệt đạo của chàng.

Thanh Hoa lúc này đang cố làm tự lại Tiên Thiên chân khí, rồi mới dả thông huyệt đạo bị chế ngự, vì vậy không thể trả lời được.

Thanh Hư đạo cô thấy nàng không trả lời thì bốp một cái, tiếng tát tai nảy lửa vang lên cùng với tiếng quát:

- Người nói hay không nói hả?

Thanh Hoa đành phải trả lời, giọng càng thêm lạnh lùng:

- Người thật là uổng cho danh gọi là Nhất đại yêu phụ, duyệt nhân vạn thiên, chàng luyện được công phu gì làm sao ta biết được!

- Hừ! Người cùng hắc là phu thê với nhau, tại sao hắc không nói cho người biết? Người nói hay là không?

- Ai nói hắc là... nói cho người biết, ta không biết ất giáp gì cả!

- Người không biết? Lão nương có cách làm cho người phải biết!

- Thanh Hư đạo cô kêu lên một tiếng dữ tợn, một tay nắm lấy nàng đặt trên mình Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ sau khi được Hòa Thượng Lạc Thiên truyền cho thuật di huyệt biến kinh, công lực vì thế càng thêm tiến triển, ngày càng đạt đến sự kỳ ảo, kinh mạch huyệt đạo không có cách nào tìm thấy được. Thân thể của chàng, ngoài việc dùng nội lực hùng hậu để chống lại, còn kỳ dư bất cứ binh khí tầm thường đừng nghĩ đến việc muốn làm tổn thương chàng, còn điểm huyệt đạo trên người chàng thì điều đó chỉ là vô ích.

Toàn thân của Thanh Hoa giống như bị điên dại, sự cảm nhận kỳ dị làm cho lòng nàng phát run, ý nghĩ bay đầu mất, thân mình nóng ran, hơi thở gấp gáp, tự nhiên cắn chặt môi lại, tiên thiên chân khí ngưng tụ lại lập tức tan biến đi.

Nhưng nàng vẫn chưa bị dục hỏa che mất đi tâm trí của mình, nàng đột nhiên cất tiếng:

- Yêu phụ, người tìm không được kinh mạch của chàng, đúng là đồ ngốc! Huyết đan điền chẳng lẽ không tìm được ư?

- Hừ! Tìm huyết đan điền có ích gì?

- Người tự nhận là nhất đại cao nhân không biết xấu hổ sao? Người cứ trút chân khí vào, bách mạch lập tức bị trương lên, lúc đó người sẽ dễ dàng tìm ra huyết đạo.

- Lão nương tạm thời thử xem, nếu không linh nghiệm, ta bắt người sống chết cũng khó.

Yêu phụ quả nhiên bị mắc lừa, tay chưởng bắt đầu xoáy vào huyết đan điền dưới bụng Ngọc Kỳ. Nguyên Thanh Hoa vốn là người cơ trí, nàng đã được Ngọc Kỳ truyền thụ Huyền thông tâm pháp. Nàng biết, nếu yêu phụ truyền lực vào đan điền làm rách động Thuần dương chân hỏa của Ngọc Kỳ, chàng có thể đột nhiên tỉnh lại ngay, thì thuật mê hồn của phép tà ma ngoại đạo, còn toan tính được gì?

Trong khi yêu phụ đang trút chân khí vào huyết đan điền của Ngọc Kỳ, thì đột nhiên trong hang có một tiếng vang thật lớn.

Yêu phụ lập tức ngẩng đầu lên hỏi:

- Đại a đầu, có chuyện gì thế?

Hai người Thanh Y nữ nhân, đang chia nhau đứng ở miệng hang, một nàng quay lại nói:

- Bẩm sư phụ, e rằng có người xông vào đây.

- Mau đi thử xem, hãy dùng An Tức hương tóm về đây cho ta.

- Tuân lệnh!

Lúc này, trong hang nghe rõ tiếng áo bay phấp phới ở bên ngoài.

Yêu phụ kêu lên:

- Mau ngăn chặn họ lại! Không được để xông vào.

Bên ngoài lại vang lên tiếng quát nhẹ:

- Chậm lại! Bên trong có người, không chỉ một người đâu!

Một giọng khác bèn nhón vang lên:

- Là nữ nhân đấy! Hãy cẩn thận!

Hai thanh y nữ nhân vội quăng đi chiếc đèn lồng, đột nhiên tuốt kiếm lao ra ngoài hang. Phía bên ngôi nhà đổ, ba người đang nấp trong bóng tối từ từ tiến tới. Bọn họ

không đủ kiên nhẫn ngồi chờ, bèn đem ngựa cột trong rừng cây xong bắt đầu do thám căn nhà này. Đầu tiên họ phát hiện bên trong nhà có con ngựa. Một người nói:

- Tiểu thư! Quả nhiên đúng là họ rồi. Chúng ta vẫn phải tránh đi. Thời cơ chưa đến chúng ta không được tiết lộ hành tung.

- Bọn họ ở trong đây để làm gì? Không được! Chúng ta đi tìm rồi nói sau. Tiểu Cúc người hãy ra ngoài cảnh giới còn Tiểu Phương theo ta.

Tiểu Cúc nói:

- Tiểu thư! Tiểu thư sẽ bị hấn phát hiện ra ngay.

- Hấn làm sao biết được bộ mặt thật của chúng ta? Thôi không nói nữa! Tiểu Phương đi ngay!

Hai người men theo dấu chân của Thanh Hoa đi tìm tới gian phòng giữa. Đầu tiên họ phát hiện thanh kiếm của Thanh Hoa bị đánh rơi. Tiểu Phương nói khẽ:

- Họ đã bị người bắt đi rồi. Thanh kiếm bị rớt ở trong sảnh.

Tiểu thư lướt vào như ánh chớp, đột nhiên lại bay lùi ra thật nhanh, lấy ra hai viên đan hoàn, đưa một viên cho Tiểu Phương nói:

- Bên trong có Hương mê hồn, đây chỉ là một thứ đồ chơi. Bọn họ có lẽ bị người của Vô Vi bang tóm rồi. Mau lên! Chúng ta phải nhanh chân một bước, cứu người phải lẹ tay mới được.

Họ bóp nát viên đan hoàn ra nhét vào trong mũi rồi xông vào nội sảnh liền phát hiện vị trí của tấm bảng bị đảo ngược. Tiểu thư một chưởng tung ra bóp tấm bảng liên tan vỡ rớt xuống. Tiểu thư nhảy xuống trước. Tiểu Phương thu lại kiếm men theo đường hầm tới nơi hang tồn trữ vẫn tiếp tục dò tìm bên trong. Địa đạo hẹp lại nhỏ vì vậy hai thanh y nữ nhân xông ra đi tới giữa đường thì hai bên cùng tao ngộ. Một trận khói xanh bay tới, tiểu thư nghiêm giọng quát:

- Người là ai? Dùng những thứ đồ chơi này để ngấm ngầm mưu hại người chẳng. Quả thật múa rìu qua mắt thợ.

Đại a đầu cũng đứng sát vào vách cảnh giới, giọng yêu kiều quát lên:

- Các hạ là ai? Hãy lui ra mau.

- Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ đã bị các người bắt đi rồi phải không?

- Có liên quan gì đến các hạ?

- Hãy giao nộp cho ta. Bỏ cô nương sẽ không truy cứu các người.

- Người là ai mà dám lớn mật thế kia?

- Nộp hay không nộp?

Giọng nói của tiểu thư bắt đầu nghiêm khắc.

- Người nằm mơ hay...

Một tiếng quát vang lên, kiếm khí rít lên nhọn hoắt, tiểu thư phi thân về trước. Nàng đã nhận ra vị trí của đối phương do giọng nói vừa phát lên. Choang hai thanh kiếm vừa đụng nhau thanh y nữ nhân bị chấn động vội thối lui ba bước đẩy người phía sau lùi ra sau thêm hai bước nữa. Đại a đầu kêu lên:

- Sư phụ! Tiệp nữ bị vướng tay chân rồi!

Tiểu thư cũng bay đến nhanh như ánh chớp la lên:

- Nộp ra đây!

Con chuột đánh nhau ở trong hang, con nào sức mạnh hơn thì thắng, người cũng thế, ai có công lực cao hơn thì không bị bại. Chỉ hai lần đánh giáp lá cà thì đại a đầu đã phải thối lui hơn hai trượng. Thanh Hư đạo cô vừa nghe tiếng kêu cứu, liền cầm thanh từ kiếm hướng ra ngoài hét:

- Lui ra! Để cho ta!

Mụ nhảy vào trận lướt qua hai người đệ tử, quát lên một tiếng tấn công ngay. Tinh một tiếng song kiếm vừa đụng nhau thì thanh từ kiếm đã hút lấy thanh kiếm của đối phương, mụ ra sức vận lực kéo thanh kiếm về phía mình rồi thừa cơ ra chiêu. Công lực của mụ quả nhiên hùng hậu, chỉ gặp nhau bất ngờ mà đã đoạt được thanh kiếm của đối phương, mụ bèn thừa cơ tiến về phía trước quát lớn:

- Đồ chuột chết! Thật là to gan lớn mật! Dám ở chỗ của lão nương mà gây rối! Nạp mạng đi!

Đột nhiên có tiếng ám khí bay vút tới. Mụ cười khi dễ một tiếng, thanh kiếm rung lên một cái, hơn trăm hoa trâm đều bị hút chặt vào thanh kiếm. Mụ lại quát lớn:

- Còn có bao nhiêu nữa? Cứ phóng hết đi!

Đột nhiên phía đối diện truyền lại tiếng quát yêu kiều:

- Đón lấy!

Một viên đạn lướt tới bùng vừa đụng vào mũi kiếm nổ ngay. Trong hang hơi sáng lên với màu xanh u ám.

- Á! Người đã không mặc... Thật là đáng chết! Người cùng với Cường sư... Đánh!

Tiểu thư chưa nhìn rõ được bóng người nhưng cũng lơ mơ thấy được một nữ nhân lỏa thể, thể cũng đủ lắm rồi. Trong tiếng quát vang lên nàng tung ra liên tiếp ba viên đạn, ánh lửa màu xanh tung tóe trên vách động và dưới đất. Ánh lửa ấy không thể xem thường, nếu vô ý chạm phải một chút thịt không cháy xương không tan thì mới là kỳ. Thanh Hư đạo cô hơi kinh hoảng, không còn dám tự tiện xông lên, trong hang tối đen như mực, nhỡ chạm phải một viên ắt là suốt đời hối hận. Mụ dán sát người vào vách để tránh, giận quá quát lên:

- Con tiện tì kia, người là ai? Lão nương mà bắt được người thể sẽ dạy cho người biết thế nào là khoái hoạt.

- Đồ ngang ngược! Bỏ cô nương há lại dễ dãi với người hay sao? Nộp người ra đây bốn cô nương sẽ buông tha ngay lập tức!

- Người đừng nằm mơ! Người cũng không trốn chạy khỏi tay ta đâu.

- Hừ! Thiên hạ tuy lớn nhưng chẳng có đất để người dung thân, ngoan ngoãn thì nộp ra đây mau. Người đã vui vẻ quá lắm rồi nên buông tay đi là vừa.

- Lão nương mới chạm tay thì bị chân dơ của người phá đám. Dù cho có vui vẻ đi nữa cũng tuyệt đối không nhường cho người.

Hai người trong hang đấu khẩu với nhau, ai cũng không dám mạo hiểm tiến lên. Ở phía sau đại a đầu lạng lẽ chạy vào trong động đến bên mình Thanh Hoa liền điểm ngay hai ba chục điểm giải huyết cho nàng rồi nói khẽ:

- Mau công Dương công tử chạy mau. Ở đây không có nước lạnh không có cách nào cứu chàng tỉnh dậy đâu. Mau đi! Chạy về hướng sau đó.

Nói xong liền quay người chạy ra ngoài lập tức. Thanh Hoa không còn để ý đến sự e lệ, rụt rè, tuy chân lực vẫn chưa hồi phục nàng vẫn ghé lưng vào cổng Ngọc Kỳ. Thân thể Ngọc Kỳ lại hùng tráng, nặng vô cùng, người vừa đứng thẳng lên thì toàn thân nhũn ra, cả hai cùng té xuống. Nàng lại bị đè ở phía dưới, tình cảnh này thật cũng đã xảy ra trong tửu điểm...

Trong lúc nguy cấp cơ mưu nảy sinh nàng bèn lật người chàng lại, dùng nội lực ấn mạnh vào huyết đan điền, tiên thiên chân khí đột ngột phát ra. Đồng thời cùng lúc nàng dùng chỉ lực điểm vào trên đỉnh môn của chàng. Ngọc Kỳ lúc này thần trí mơ hồ. Đột nhiên Thuần dương chân hỏa ở dưới bụng cuộn cuộn tuôn lên, một luồng tiềm lực tỏa ra khắp kỳ kinh bách mạch ở toàn thân giống như giòng lửa đỏ đang trào lên một cách giận dữ. Trên đỉnh môn, một bàn tay đang điểm vào ấy hết sức nhẹ nhàng làm cho thần trí của chàng tỉnh dậy rất mau. Chàng khẽ mở mắt ra với cảm giác mơ mơ màng màng, liếc

nhìn xung quanh trong động sáng rực, ngọn đuốc đang cháy sáng, bên ngoài những tiếng la hét huyên náo rót vào tai chàng. Trước mắt chàng là cặp mắt hết sức thân quen đồng thời chàng cũng thấy thân hình của một cô thiếu nữ đang áp sát vào cơ thể mình. Cùng lúc chàng cảm thấy hai bàn tay mịn màng đang ấn vào đan điền và đỉnh môn. Chàng thất kinh đột ngột ngồi dậy quát lên:

- Ai?

Chàng vừa ngồi dậy thì liền biết ngay đó là ai chỉ có là chàng không dám tin vào mắt của mình. Thanh Hoa kêu lên một tiếng vội vàng lấy tấm chăn trùm kín mình lại từ đầu đến chân. Giọng run run nức nở cất lên:

- Ca ca là muội đây mà! Chúng ta đã lọt vào tay của yêu phụ rồi. Bọn họ đang ở bên ngoài kịch đấu với nhau, sắp vào đây rồi. Nàng đột nhiên khóc nức nở.

Ngọc Kỳ quát lớn một tiếng vừa nhìn thấy bảo kiếm của mình liền nắm lấy lao ra ngoài. Nàng trong tấm chăn vội kêu lên:

- Ca ca! Đợi một lát!

Ngọc Kỳ giận dữ la lên:

- Phải giết hết bọn chúng mới được!

- Ca ca có hai người không được giết là hai vị thanh y nữ nhân. Họ đã cứu chúng ta.

- Muội hãy cẩn thận. Huynh sẽ tới ngay.

Vừa dứt lời chàng lao ra ngoài, thuận tay cầm theo đuốc xông vào như con hổ bị điên. Người mà chàng gặp đầu tiên là hai vị thanh y nữ nhân, chàng liền kêu to:

- Nhị vị lùi qua một bên!

Dưới ánh lửa soi rõ khuôn mặt của Thanh Hư đạo cô đang kinh hoàng thất sắc kêu lên trước mặt chàng:

- Ô! Người làm sao có thể tự mình...

- Yêu phụ người phải chết!

Ngọn đuốc vừa đuổi ra, bảo kiếm liền điểm tới liền. Thanh Hư đạo cô kinh hoàng sợ hãi. Trước sau đều có người, muội làm sao không kinh hãi được? Trong cơn bối rối, muội liền vung thanh từ kiếm thật nhanh, định bụng sẽ hút lấy thanh kiếm đang phát ra ánh sáng rực rỡ của Ngọc Kỳ, rồi sau đó dấn người vào vách để tránh người phía sau đầu tới.

Há phải biết công lực của Ngọc Kỳ so với mụ cao thâm hơn nhiều, lực từ tính tuy hút được thanh kiếm nhưng người của mụ lại bị nội kinh hùng hậu kỳ lạ chấn động hồ khẩu bị tét ra, thanh kiếm buông xuôi rơi xuống. Người do không còn tự chủ được, bị chấn động bay về phía lao thẳng vào ngọn đuốc.

- A... a...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên đầu trong bó đuốc tung tóe ra tứ phía trên mặt, trên cổ, của vị đạo cô, da thịt bị cháy khét đến ghê rợn. Vị đạo cô ngã lăn xuống đất lấy tay che mặt kêu lên một cách điên cuồng. Ngọc Kỳ trông thấy thảm trạng của mụ cũng hơi mềm lòng, liền lui về một bên hỏi hai vị thanh y nữ nhân:

- Hai người là ai?

Đại a đầu run cầm cập trả lời:

- Chúng ta là môn đệ của bà.

- Dắt bà ấy đi ngay có lẽ còn cứu kịp!

Hai người vội vàng nâng thân hình trần trụi của Thanh Hư đạo cô đi ngay lập tức. Khuôn mặt của Thanh Hư không còn giống hình người chút nào nữa, đôi mắt đã bị mù, lỗ chỗ vài nơi bị rách da toạc thịt, còn người thì đã chìm vào cơn ngất lịm. Lúc Ngọc Kỳ xuất hiện, tiểu thư và Tiểu Phương nghe tiếng của chàng đã nhanh chân thối lui ra sau rồi rời khỏi ngôi nhà. Ngọc Kỳ đợi mọi người đi hết, chàng tính quay trở lại thì đột nhiên phát hiện một thanh kiếm sáng lấp lánh đang nằm dưới đất cách chỗ chàng đứng không xa, vội vàng nhặt lên xem thử bỗng chàng cất tiếng mắng:

- Lại là nó! Con tiện phụ này!

Thanh kiếm hơi dài, rất nhẹ và rất đẹp, giống như là vật trang sức. Chàng vừa nhìn thấy thì biết ngay đó là thanh kiếm của yêu nữ Trì Khiêm, nhất định là yêu nữ với Thanh Hư đạo cô cá mè một lứa để mưu hại chàng. Chàng liền cầm lấy hai thanh kiếm đi vội vào trong hang. Từ phía xa chàng cất giọng sang sảng kêu lên:

- Hoa muội! Bọn họ đã đi hết cả rồi!

Thân hình của chàng cũng đang trần trụi trụi vì vậy chàng phải lên tiếng trước để nàng kịp tránh. Khi chàng bước vào thì Thanh Hoa đã trốn vào trong chãng, bên cạnh là đồng áo quần của nàng nhưng chúng đã bị ướt lại còn bị rách nữa, vì thế không thể mặc được. Chàng vội vàng mặc lấy quần áo rồi xoay mình qua nói:

- Hoa muội hãy mặc tạm chiếc áo ngoài của huynh rồi sẽ tính sau.

Nàng đứng dậy mặt đỏ bừng bừng, mặc vào chiếc áo rộng thùng thình của Ngọc Kỳ. Đột nhiên nàng lao vào lòng chàng khóc nức lên. Đối với những chuyện xảy ra trước đó chàng mù tịt không biết tí gì cả, chỉ còn biết ôm chặt lấy nàng nói một cách ân hận:

- Huynh thật đáng chết! Chẳng biết trước đó mình đã làm những gì. Nếu như muội bị áp bức và lăng nhục thì huynh không biết đền tội như thế nào. Xin muội hãy tin vào huynh, gặp được tổ bà thì sẽ xin tổ bà phái người đến Độc Long đảo...

Thanh Hoa vội dùng tay bịt miệng chàng lại giọng xa thẳm:

- Ca ca! Cả hai chúng ta đều chưa bị gì. Cũng may là có người xông vào cứu chúng ta.

Trong lòng của Ngọc Kỳ như trút được gánh nặng liền nói ngay:

- Kẻ xông vào cứu chúng ta cũng chẳng phải người tốt. Muội xem thanh kiếm đây này!

Thanh Hoa bị lời nói của Ngọc Kỳ rẽ sang hướng khác, ý e thẹn cũng giảm bớt được phần nào vừa nhìn thấy thanh kiếm nàng nói ngay:

- Ô! Đây là thanh kiếm trang sức của một nữ nhân. Vật này là của yêu nữ Trì Khiêm. Y là muội muội của Thần Kiếm thư sinh. Xem ra hai huynh muội hẳn đều bám theo chúng ta. Từ nay về sau chúng ta phải thật cẩn trọng để tránh bọn họ dõi theo hành tung. Bắt đầu từ ngày mai chúng ta phải đi bắt huynh muội súc sinh đó.

- Tạm thời để cho bọn họ ung dung trước đi đã. Sau khi gặp qua tổ bà và gia gia má má rồi huynh sẽ tuyệt không tha cho bọn này đâu. Chúng ta đi thôi

Thanh Hoa vội buông chàng ra. Nàng liền nói một cách bẽn lễn, ngượng nghịu:

- Ca ca! Con ngựa ở ngôi nhà đồ đầu tiên, cái bọc...

Ngọc Kỳ hiểu ngay ý liền nói:

- Nàng hãy đợi một lát!

Chàng cầm lấy bó đuốc tìm đường đi ra khỏi động, lên tới trên sảnh đường, thanh kiếm của Thanh Hoa vẫn còn ở đấy. Có lẽ Trì Khiêm rút lui quá nhanh nên không kịp lấy đi. Không lâu hai người ra khỏi động, kéo con ngựa từ ngôi nhà đồ bước ra.

Ba ngày sau vào lúc nửa đêm, hai con chiến mã đã đi qua Lục An Châu. Tòa thành danh tiếng này đang chìm trong giấc ngủ, ngựa đi ngoài thành nên không ai phát hiện được. Đi xa khỏi thành chừng tám mươi dặm, thì tiến vào rừng núi. Lúc này gió không còn thổi mạnh nữa, tuyết đã ngừng rơi. Bình thường nửa đêm giá rét, trên đường không thể nào có bóng người được nhưng lúc này ngược lại xuất hiện hàng loạt bóng người. Hai

người đang đi thì nghe thấy tiếng binh khí vang lên, tiếng chó sủa liên hồi. Ngọc Kỳ liền buông lỏng dây cương nói:

- Phía trước đang có người giao đấu với nhau chúng ta hãy tránh đi. Bất tất phải can thiệp vào.

Nhưng Thanh Hoa lại nói:

- Chúng ta có thể đứng bên ngoài thị chiến không can dự vào cũng được. Biết đâu trong đám đông đó có bằng hữu của chúng ta thì sao?

Ngọc Kỳ còn biết làm gì hơn đành theo nàng xông lên phía trước thật nhanh. Từ phía xa đã nhìn thấy một vòng vây, tiếng la hét vang lên không ngừng. Ngọc Kỳ dắt ngựa đi về phía bên cánh đồng nói:

- Chúng ta hãy thả ngựa ra phía trước sau đó mới vòng lại xem.

Hai người lập tức băng qua cánh đồng, đem ngựa cột vào rừng cây, rồi đem theo những đồ cần dùng rồi dắt tay nhau chạy về phía ánh lửa đang sáng rực. Hai người chạy lại gần đấu trường, nhảy lên nhánh cây tùng to cao ở bên đường, lúc này cảnh tượng ở đấu trường thấy được vô cùng rõ ràng, chỉ cách còn khoảng nửa dặm thôi. Hai bên đường hơn ba mươi vị đại hán, tay cầm bó đuốc giữ chặt chó săn đang nhao nhao một cách ồn ào. Giữa đường là năm người vóc dáng to cao, hung mãnh, tuổi đều ngoài bảy mươi, gương mặt như đáy nồi, chỉ có đôi lông mày là hơi trắng đi chút, đôi mắt sáng rực với tia nhìn hết sức dữ tợn. Trong năm người này thì có hai người đối với Ngọc Kỳ hết sức quen thuộc. Người đầu tiên bên trái là Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long, còn người bên cạnh là một lão nhân đã từng xuất hiện cùng với Ất Thanh ở Huệ Tế Hà. Ở giữa đường có hai tên tiểu hóa tử, đang cầm kiếm chia nhau đứng hai bên để cảnh giới. Tên phía bên trái mặt đỏ môi son, vóc người khô ngô cao lớn, mặt đối diện với năm cao thủ, chẳng chút sợ hãi. Tên tiểu hóa tử phía bên phải cũng cùng tuổi như hắn, mặt vuông tai to, mình mặc chiếc áo khoác đã bị rách, một chiếc khăn được trùm kín quanh đầu, để lộ ra cát bụi dặm trường. Y cầm một đoạn côn, uy phong凛冽. Đoạn phía đông của con đường, năm con ngựa đang đứng sừng sững ở ngoài năm trượng trên mình ngựa là năm người vận hắc y, đầu đội chiếc mũ da gấu, khăn che mặt dáng người cao to. Bên ngựa được giắt một cái túi chứa đầy binh đao. Người cùng ngựa đứng im không động đậy giống như hóa thạch. Nếu như những con ngựa từ miệng mũi của nó không tuôn ra những làn khói trắng thì nhìn họ thật là chẳng giống những người đang sống chút nào. Hơn ba mươi đại hán ở hai bên, ngoài những người cầm đuốc ra đều mang đao thương, kiếm côn và cung tên. Nhìn cách ăn mặc của bọn họ nhất định là muốn đi lên núi để

sẵn sẵn, rõ ràng là người ở Lục An. Nhân lực của Ngọc Kỳ rất sáng, ánh lửa lại đủ sáng cả con đường, vừa liếc nhìn đã thấy ngay Ba Thiên Long, trong lòng hơi lo liền nói ngay:

- Lại là tên ác tặc Ba Thiên Long, có phiền phức rồi đây!

Thanh Hoa hỏi:

- Chuyện phiền phức thế nào?

- Những người cản đường nhất định là người bên ta, chúng ta há không tham gia vào sao? Đã tham gia thì nhất định phải để lộ hành tung.

- Vậy... Chúng ta rời khỏi...

- Không! Chúng ta không thể gặp người chết mà không cứu. Các bằng hữu vì chuyện của Long Môn Dương gia, chịu rơi đầu phơi máu, thì dù cho rừng lửa núi đao, thân thể có thành tro bụi thì huynh cũng phải xông vào đỡ lấy một tay. Hoa muội nàng hãy đi trước...

- Muội không đi đâu hết! Muội sẽ ở đây đợi huynh.

- Được rồi! Đừng đi đâu đấy nhé! Huynh sẽ vì muội mà bảo trọng lấy mình.

Thanh Hoa cười khanh khách:

- Không! Vì cả hai chúng ta?

Ngọc Kỳ vòng tay ôm chặt eo lưng nàng, hai người hôn nhau hết sức đắm thắm rồi chàng phóng mình về hướng ngọn đuốc đang cháy sáng. Trên đường cái, Ba Thiên Long to tiếng về phía năm người vận áo đen:

- Bằng hữu! Các người có đi hay là không?

Một người che mặt đứng đầu tiên dùng giọng nói hết sức trong trẻo trả lời:

- Đường lộ là của chung thiên hạ. Tại hạ muốn đi thì đi, muốn đứng thì đứng, các hạ bắt tất hơi quá như thế. Ở đây không phải thành quách, mà ngay ở trong thành cũng không cấm ai đi lại vào ban đêm. Tại hạ không nói sai chứ?

Ba Thiên Long lạnh lùng trả lời:

- Tôn giá đang muốn quan tâm đến việc không có quan hệ gì tới mình phải không?

- Chuyện ấy thì không dám! Chỉ muốn nhìn xem cảnh tượng náo nhiệt mà thôi.

- Người không biết điều cấm kỵ trên giang hồ sao?

- Việc cấm kỵ của giang hồ không cấm những người bàng quan. Nếu là khai đường lập giới thì phải tìm nơi bí mật mà làm, không thể lộ liễu nơi đường lớn được. Nhìn quang cảnh ở đây, tôn giá lại không giống như khai đường lập giới ở nơi này.

- Nói cho các hạ hay việc của Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long này thì không muốn có người bên cạnh dòm ngó. Các người thật muốn xem thì hãy nói ra tên đi.

- Lúc nào cần xưng danh. Tại hạ sẽ tự mình nói ngay. Tại hạ lại chưa trêu chọc người. Tạm ngừng ở đây giây lát thiết nghĩ cũng không vi phạm gì.

Ba Thiên Long lạnh lùng nói:

- Các người nhất định không đi. Ba mỗ chỉ còn cách là phải đuổi đi mới được.

- Chúng ta không phải là người Trung Nguyên, các hạ hà tất dương oai dùng dùng giận dữ? Đương nhiên thôi! Việc làm của các hạ nếu không muốn để cho người khác thấy được, không muốn để người ta bàn bạc thì chỉ cần nói lời phải quấy một tiếng thôi thì tại hạ sẽ cho ngựa đi ngay.

Người che mặt nói năng rất hợp lý, Ba Thiên Long quả nhiên không thể nào đuổi họ đi được. Lão tự hào là danh đệ nhị thiên hạ, một vị trại chủ tiếng tăm lẫy lừng trong phái Hắc đạo, khi hành sự thì không muốn người khác xem thì còn ra thể thống gì? Lão hừ lên một tiếng nói:

- Các hạ nói chơi à! Ba mỗ hành sự quang minh chính đại, há...

Người che mặt liền cướp lời:

- Tại hạ cũng biết tôn giá là người quang minh lỗi lạc ở Trung Nguyên vì vậy mới dám dừng ngựa mà xem. Lão huynh đừng lấy làm kỳ nữa.

Lời nói vừa dứt thì cơn giận của Ba Thiên Long cũng nguôi ngoai hết, liền nói:

- Chư vị muốn xem thì lão phu để cho các vị đứng ở ngoài quan sát. Nhưng phải nói trước nếu chư vị muốn tham gia thì xin cứ tự tiện, nhưng trước hết hãy ước lượng chưởng lực của Ba mỗ đi đã.

Nói xong liền tung ra một chưởng thật đột ngột. Một tiếng bình vang lên cách lão khoảng tám thước xuất hiện một hố tuyết rộng cỡ ba thước sâu, có trên một thước. Lớp tuyết trên mặt đất bị chấn động rơi xuống hố cao chừng năm tấc đủ thấy chưởng lực của lão thật kinh hồn. Đoạn lão lại lên tiếng:

- Xin chư vị ước lượng cho!

- Hảo! Tuyệt học của Trung Nguyên quả nhiên kinh người. Tại hạ bội phục, bội phục.

Những người trên lưng ngựa đều reo hò khen hay, tuy không nhìn thấy nét biểu lộ trên gương mặt, nhưng lời nói của họ lại hết sức thật lòng. Ba Thiên Long cười dương dương tự đắc xong liền hoành tay ra sau. Phía sau là ba vị lão nhân cực kỳ hung ác có hai người từ hai bên khệnh khạng bước ra, tay chấp sau lưng, đến trước mặt hai tên tiểu hóa tử. Một người quay sang chàng thanh niên bên trái nói:

- Tiểu hóa tử! Thân phận của người lão phu đã điều tra rõ ràng. Chứng cứ thật đầy đủ, không sai. Người đã cướp đường chạy trước một bước, nhưng có ngờ đâu lại gặp lão phu ở Lục An phải không? Người đi theo lão phu hay là muốn lão phu phải ra tay bắt người!

- Châu hộ pháp không tin lời nói của vãn bối đó là chuyện không còn cách nào khác. Thiên Hùng này phụng mệnh của tổng bang chủ đi về Hà Nam có việc cơ mật. Theo môn quy của bang, tại hạ mang theo cơ lệnh của tổng bang thì bất cứ người nào đều không được ngăn cản. Hộ pháp làm trở ngại như vậy tức là đã phạm vào môn quy của bang.

- Ha ha! Người quá ngây thơ rồi. Ba hộ pháp chính là phụng lệnh tổng bang chủ đến đây để chặn giữ người lại. Người đã trộm cơ lệnh thì vô dụng rồi. Vì cơ lệnh nên ta mới đối xử với người lịch sự như thế, nếu không thì sớm đã dùng lệnh bang trị tội người rồi. Quỳ xuống!

- Nói giỡn! Cơ lệnh trên mình ta lão dám vô lễ?

- Bản hộ pháp phụng lệnh tổng bang chủ sao được coi là vô lễ? Quỳ xuống!

Tiểu hóa tử giận dữ thét:

- Lão đã vi phạm bang quy đáng chịu xử tội theo luật ngũ hình.

Châu hộ pháp từ từ bước tới cười lớn nói:

- Người mau nếm thử mùi vị của ngũ hình đi, Lương Thiên Hùng.

Ngọc Kỳ ở một bên nghe thấy hết tất cả, cảm thấy không còn đủ kiên nhẫn ngồi ở đây mãi nữa. Té ra là chuyện nội bộ của Vô Vi bang chẳng có gì đáng nghe cả. Chàng đang muốn rút lui nhưng vừa nghe ba chữ Lương Thiên Hùng, trong lòng rung động. Tiểu Hóa tử Bành Tiêu đã từng nói cho chàng biết, người trà trộn vào Vô Vi bang ở Hà Nam là con của Kiềm Các Song Hùng Bành Gia Nguyên. Người này đã từng xuất hiện ở hầm bí mật của Thanh Tự Đoàn, yểm trợ chàng thoát hiểm. Còn một người nữa ở gần nơi Giang Nam Hoàng Sơn là hậu nhân của Quan Tây Lương Gia Tam Anh Lương Thiên Hùng. Chàng không thể bỏ đi được nữa rồi. Huyết mạch của Ngọc Kỳ sôi âm âm, chàng từ từ bước đến gần. Châu hộ pháp càng bước tới, Lương Thiên Hùng vội thối lui ra sau

hai bước, tay móc vào áo soạt một tiếng tung ra một lá cờ ba góc màu vàng giơ cao thẳng lên. Lá cờ dài khoảng tám tấc, được may bằng vải lụa màu vàng rất đẹp có viền tua ở chung quanh, cán cờ đều bằng vàng, ở giữa được thêu thanh kiếm nhỏ màu đen, chung quanh thêu hai tòa Bắc Đẩu trên nâng Thái Cực Đồ. Thiên Hùng giơ cao cờ lệnh quát lớn:

- Cờ lệnh ở đây. Nếu bang chủ quang lâm cũng không được vô lễ. Mau nhường đường ngay lập tức.

Châu hộ pháp hơi ngơ ngác, vội khom mình hành lễ song quay đầu nhìn về phía Ba Thiên Long ý hỏi phải làm thế nào? Ba Thiên Long hừ lên một tiếng lạnh lùng chỉ tay về hướng tên tiểu hóa tử bên cạnh Thiên Hùng, trầm giọng nói:

- Thiên Uy huynh! Hãy bắt tên tiểu tử kia rồi nói sau!

Châu Thiên Uy nói:

- Thiên Long huynh chúng ta không thể vi phạm luật của bang được. Đừng để các huynh đệ cười cho.

Ba Thiên Long nói:

- Cờ lệnh chỉ có thể bảo vệ được một người. Bắt tên đồng bọn của hắn chẳng có quyền gì để hỏi, bởi vì tên tiểu tử kia không phải là người của bốn bang.

Châu Thiên Uy hiểu ý liền hươ tay về phía lão nhân ở bên phải nói:

- Nhị đệ! Ra tay thôi!

Lão già được gọi là nhị đệ đó như ánh chớp, một chưởng tung ra như cánh quạt bổ thẳng vào mặt tên đứng cạnh Lương Thiên Hùng. Lương Thiên Hùng vội vàng dùng cờ lệnh che khuất trước mặt tiểu hóa tử, đồng thời quát lên.

- Ngừng tay! Châu Thiên Mãnh người dám vọng động thế sao?

Kim Kỳ vừa tung ra Thiên Mãnh vội vàng rút tay lại lui ra sau nói:

- Người là một tiểu pháp Đan hương chủ lại dám xen vào chuyện của nhị gia ư?

Ba Thiên Long đột nhiên nói:

- Châu huynh đệ xin lùi ra sau. Ba mỗi theo lệnh của tổng bang chủ Kim Thoa phải thanh trừ những tên nội gián, Lương Thiên Hùng tuy cầm cờ lệnh trong tay song sao bằng lệnh trực tiếp từ bang chủ. Đợi Ba mỗi bắt bọn chúng đi trước đã rồi sau này trong bang Triệu Khai đại hội kinh thất, tổng bang chỉ có cân nhắc quyết định như thế nào. Nếu có tội trách mình Ba mỗi này sẽ nhận tất cả.

Lão quỳ xuống một chân, đột ngột nắm lấy ngón tay trái tắc một tiếng bẻ đi một lóng vút xuống đất, rồi lập tức cất cao giọng nói:

- Ba Thiên Long vô trượng, xin gởi đây trước một chỉ tay để tạ tội dám bất kính trước pháp kỳ. Sau này đúng sai Ba Thiên Long sẽ lãnh trách nhiệm tại hình thất.

Nói xong lão rũ áo đứng dậy nghiêm giọng nói:

- Lương Thiên Hùng đồng bọn người tên gì?

Lương Thiên Hùng lúc Ba Thiên Long bẻ tay tạ tội với cờ lệnh, sắc mặt từ từ thành trắng bệch, y cuốn cờ lệnh để vào trong lòng. Tên tiểu hóa tử sử dụng Tam Tiết Công ưỡn ngực lên nói rằng:

- Tại hạ là Thái Thiên Bá lão muốn gì?

Ba Thiên Long mỉm cười nói:

- Tối nay đúng là nhân tài tập trung lại, thật là đúng lúc. Nghe đây lão phu gọi là Ba Thiên Long, Cảnh hộ pháp gọi là Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai

Lão già với khuôn mặt u ám liền toét miệng cười nói:

- Chính là lão phu.

Ba Thiên Long chỉ tay về hướng ba vị lão nhân khí thế thật hùng dũng mạnh mẽ nói:

- Đây là ba vị hộ pháp của bang gọi là Lục An Tam Sát, Đại sát Châu Thiên Uy, Nhị sát Châu Thiên Mãnh, Tam sát Châu Thiên Cực. Lương Hương chủ gọi là Lương Thiên Hùng, người gọi là Thái Thiên Bá, há không phải là đại hội quần thiên sao? Lương Thiên Hùng người hãy đứng tạm ra một bên, lão phu không muốn sát thương người nhưng cũng xin phép trước mới dám vọng động, lão sẽ bắt đồng bọn của người trước rồi tính sau.

Lương Thiên Hùng kêu lên:

- Không được! Lão hãy tự bỏ đi cánh tay rồi mới có thể hạ thủ.

- Lương Thiên Hùng! Trong các vị hộ pháp của bốn bang Ba Thiên Long ta chỉ cần bỏ đi một lóng tay là được rồi.

Lương Thiên Hùng nghiêm giọng nói:

- Trong bốn bang không có kẻ ngoại lệ nào.

- Lương Thiên Hùng có nghi vấn gì thì hãy tới hình thất khiếu nại. Bản hộ pháp không muốn phí nhiều thời gian với người. Thái Thiên Bá người ở môn phái nào?

- Tại hạ là ngọn nguồn gia học. Lão hỏi vậy là có ý gì?

- Lão phu bắt buộc phải hỏi cho rõ để tránh đắc tội với bằng hữu. Người nhất định là cơ sở ngầm của Lạc Hồn Kỳ lão thất phu. Đáng tiếc người chẳng còn cơ hội để mật báo tin tức. Người đầu hàng hay muốn chính lão phu ra tay?

Thái Thiên Bá cười ha hả, hiên ngang bước lên nói:

- Thái mỗ há là một kẻ đầu hàng sao? Lão đừng nằm mơ. Lương đại ca xin đại ca hãy đi trước.

Ba Thiên Long thân hình như ánh chớp bổ xuống nhanh như cắt. Lương Thiên Hùng quát lớn một tiếng thanh kiếm tung ra. Thái Thiên Bá cười một tràng dài, cây tam thiết côn liền tung ra theo thế Thiếp Địa Bàn Long, người bay về bên phải thân hình hơi hạ xuống chân duỗi ra, côn bay nhanh như quét ngay một đường vòng cung. Ba Thiên Long cười lạnh lùng một tiếng, tay áo phất mạnh một cái, phạch một tiếng quạt trúng vào thanh kiếm. Lương Thiên Hùng người cùng kiếm bị chấn động bay ra ngoài hơn một trượng. Cùng lúc đó cây côn vừa vung tới, chân trái của lão tung lên thật nhanh giẫm xuống, không sai một ly, ngay vào chỗ tốt nhất lão đã giẫm đúng ngay vào đốt thứ nhất của cây côn. Lão cười lớn một tiếng, liền vươn tay chụp vào đầu của Thái Thiên Bá nhanh như cắt. Năm người vận áo đen ở trước mặt ban đầu cảm thấy không khí chẳng thú vị gì họ đang muốn quay ngựa bỏ đi, nhưng đột ngột ba tiếng Lạc Hồn Kỳ vừa vang lên thì lập tức không đi nữa.

Bên này vừa ra tay cả bọn kêu lên một hơi, nhao nhao xuống lưng ngựa rút vũ khí rồi vội vàng đẩy ngựa chạy đi. Người thứ nhất cầm cây roi Giao cân dài tám thước, người thứ hai cầm song cổ xoa. Quả không sai họ chính là Thần Tiên Khương Chí Trung và Náo Hải Dạ Xoa Bách Vĩnh Niên. Cũng trong chớp mắt đó, một bóng người áo trắng như ánh chớp lướt tới nhanh đến nỗi không ai nhận được ra, người đó là Ngọc Kỳ. Rắc một tiếng, chưởng phong của chàng đã ngăn lại được của Ba Thiên Long giúp Thái Thiên Bá thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Chưởng hai bên đụng nhau, Ba Thiên Long bị chấn động phải bay người sang bên hữu cách xa tám thước mới dừng lại được. Ngọc Kỳ cũng lui ra sau ba bước kéo cái khăn xuống. Thân hình của Thái Thiên Bá vội vàng lui ra sau đến ngoài ba trượng. Từ ngoài xa Thanh Hoa nhìn thấy rõ binh khí của Khương Chí Trung và Bách Vĩnh Niên vội vàng chạy đến ngay về phía đấu trường. Ba Thiên Long sợ hãi biến sắc kêu lên một cách giận dữ:

- Lại là người sao? Người ở nơi này làm gì?

Ngọc Kỳ ngửa mặt lên trời cười một tràng, rút Hàn quang kiếm ra tay giơ cao thanh kiếm với hào khí ngất trời:

- Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ đang ở đây Ba Thiên Long thấy ngạc nhiên lắm sao?

Chàng vừa kêu lên như thế ngoài Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai ra những người còn lại đều thất kinh hồn vía. Trước mặt những vị cao thủ thế này mà tên tiểu tử lại cả gan xưng danh tên hiệu quả nhiên không phải người bình thường. Khương Chí Trung hết sức vui mừng kêu lên:

- Dương công tử! Người của Đông Hải Độc Long đảo tất cả đều đã đến rồi.

Ngọc Kỳ chưa trả lời thì Thanh Hoa đã tới, nàng liền lên tiếng ngay:

- Khương thúc thúc mau tránh ra!

Ngọc Kỳ cũng tiếp lời:

- Xin mọi người hãy lui ra ngoài mười trượng. Thiên Hùng huynh lui ra ngay lập tức.

Ba Thiên Long gầm lên một tiếng, một tay rút kiếm một tay đặt lên Kim thoa. Tay của lão vừa động dậy, Ngọc Kỳ biết ngay Kim Thoa ghê gớm của lão sắp được tung ra, trước mắt bây giờ hơi đông tuyệt đối không được nhường cho lão có thời cơ xuất thủ, cần phải ra tay càng sớm càng tốt.

Tâm niệm xong chàng giành thế xông lên trước tiên. Ba hạt Hồi phong châu được liền tiếp tung ra lao về phía người của Ba Thiên Long như ánh chớp. Tay của chàng giương ra thật gấp ba hạt hồi phong cùng ba cái kim tiền chia nhau tấn công về phía họ Ba và Thương Hải Thần Giao. Thủ pháp của Ba Thiên Long cực nhanh nhưng tay chưa rời tới dây đai thì ngân tinh đã tới rồi, bắn thẳng vào lão bằng ba đường trên dưới và giữa. Tiếng rít của nó xem rất kỳ lạ, dường như rất chậm chạp kỳ thực là rất mau, thế đi của nó vô cùng dũng mãnh. Nếu là người khác tung ám khí Ba Thiên Long há chịu tránh đi? Giả sử lão không thèm quan tâm thì ám khí chỉ cách người lão chừng ngoài một thước. Khí hộ thân chung quanh mình cũng làm cho ám khí rơi xuống ngay. Nhưng Ngọc Kỳ sử ám khí thì lão có thể không thèm để ý được chăng? Những vị cao thủ tuyệt đỉnh rất hiếm hoi sử dụng ám khí, không dùng thì thôi, khi dùng thì nhất định vô cùng lợi hại và cũng không bình thường chút nào. Ba Thiên Long là một tay về ám khí, Kim Thoa của lão vô cùng độc địa, là loại ám khí rất hiểm độc có một không hai trong thiên hạ.

Do Kim Thoa lớn lão không thể nào tung lên được, đứng ra kim thoa không được xem là ám khí nhưng nó vẫn được đặt vào hàng ngũ các loại ám khí ắt là có nguyên do. Trong lòng lão hơi run sợ, tên tiểu tử này đã dùng ám khí quả không tầm thường, nhìn bóng trắng đặc biệt và tiếng rít kỳ dị vang lên, tuyệt chẳng phải dễ tránh so với những vật khác. Hạt châu bay đến, lão hừ một tiếng, song chưởng tung ra một trên một dưới đẩy vào hạt châu, nội kinh đột ngột phát ra như núi, vô cùng hung mãnh. Chưởng vừa tung ra, lão muốn thừa cơ rút kiếm nhưng ba viên bạch từ chưa tới thì hai viên Tuyệt

cương hồi phong châu tung ra sau giờ đã tới trước, bị chưởng kinh của lão bắn tới, liền tách ra hai bên vỡ thành một nửa vòng cung tấn công vào sau lưng lão. Ba viên Bạch Từ đồng thời bay lên trên thật nhanh, tinh tinh tinh ba tiếng giòn giã vang lên, hạt châu đụng vào nhau, những ngôi sao lửa vừa tỏa ra, biến thành một nắm bột trắng, bay ra tứ phía. Ba Thiên Long hết sức kinh hoàng, vội bay người sang trái thật nhanh, tay áo phất lên phất xuống liên tục. Lão cho rằng bột trắng kia là một loại độc chất, làm sao dám mạo hiểm. Lão đâu có biết hồi phong châu của Ngọc Kỳ được chế hai loại, một loại bằng sứ được gọi là bạch từ và loại bằng sắt gọi là tuyết cương. Những tiếng rít bén nhọn của ba viên cương châu lại vang lên, chúng quay cuồng xung quanh lão, bay lên bay xuống không ngớt. Không chỉ ngừng ở đây, tay trái của Ngọc Kỳ liền hươ lên, một chuỗi Hồi Phong Châu bay tới như bay nhưng chỉ nghe thấy những âm thanh giòn giã rít lên đầy trời, tiếng nổ dữ dội của hai hạt châu đụng nhau ở đây nhưng lại rớt xuống bên kia. Thương Hải Thần Giao nhìn ba đường bóng màu nhạt nhạt bắn tới trong lòng cũng không khỏi sợ hãi thâm vội nghiêng mình tung ra ba chưởng liên tiếp, chưởng lực tung ra như ngọn sóng điên cuồng dâng lên. Kim Tiền vang lên ba tiếng xoẹt xoẹt xoẹt xuyên qua chưởng phong, hơi nghiêng chút xíu khi lướt qua bên mình của lão quả là nguy hiểm. Ngọc Kỳ quay ra sau dùng phép truyền âm nói:

- Lui ra ngay! Ở phía sau đợi huynh.

Ba Thiên Long bị một trận làm chân tay rối cả lên vội vàng lui ra xa hơn ba trượng. Lục An Tam Sát ở phía sau không biết lợi hại thế nào, rút kiếm ra vồ vào hạt châu đang bay tới. Hồi Phong Châu nếu chưa bị nội kinh chưởng phong làm xao động thì chỉ còn bay vòng xung quanh về hướng người bị bắn tới, lực đạo vừa mất thì có thể tự mình rớt xuống đất ngay. Nhưng nếu bị nội kinh chưởng phong kích động thì chúng liền bay cuồng ở xung quanh, tiếng rít càng thêm lợi hại. Nhất Nhị Sát sau khi rút kiếm vừa vồ vào Hồi phong châu đã rút lui ngay. Thân hình của lão hơi cúi xuống ra sau thật nhanh, thoát được vòng uy lực của Hồi phong châu. Tam sát vừa vồ ra một kiếm người lại chẳng lui ra sau, lại vồ thêm cho một chưởng. A... một tiếng kêu kinh hãi vang lên, một hạt hồi phong châu ngang qua đôi mắt lão, một hạt châu khác bay sát qua sống mũi đánh vào đến nỗi gò Kim Tinh trước mắt lão muốn tung lên. Hạt Châu lướt qua kinh phong, bức bách đến nỗi mắt phải của lão cay xè như lửa đỏ chịu không thấu, lão ngã ra sau đến ngoài hai trượng. Tiếng kêu kinh hãi của lão vừa vang lên thì những người kia run lên cùng một lượt. Tiếng vó ngựa vang lên gấp gáp như một trận mưa to gió lớn, người của Độc Long đảo và Thanh Hoa đã lui ra ngoài hai ba mươi trượng. Lương Thiên Hùng và Thái Thiên Bá cũng leo lên yên ngựa sau lưng bọn họ, năm con ngựa chở tám người chạy như bay. Những tên đại hán ở hai bên xông xáo bỏ rơi ngọn đuốc sáng, kéo cung bắn tên tới. Nhưng năm con ngựa lại là giống thiên lý mã, những mũi tên chỉ giúp chúng hăng

máu chạy nhanh hơn thôi. Ngọc Kỳ đứng sừng sững giữa đường, một tay cầm bảo kiếm tay kia cầm một nắm ám khí nhưng lại chưa truy kích. Ánh lửa vừa tắt, chàng giống như một thiên thần đứng giữa đường quan. Sắc mặt Ba Thiên Long một màu xanh, tung ra một cây kim thoa, găm lên:

- Vây chặt lấy hắn! Không được chen tay vào.

Tam Sát và Thương Hải Thần Giao chia nhau bốn tên. Tam Sát với ba thanh kiếm sáng ngời, Thương Hải Thần Giao dùng một cây Phần thủy kích, quây thành một vòng tròn lớn đến mười trượng. Trong lòng Ngọc Kỳ mừng thầm nghĩ:

- Mấy tên lão cẩu ngu dần! Làm như thế thì ngăn trở ta sao được!

Chàng đã quên là Ba Thiên Long vừa rồi bị thất phong dưới trận ám khí của chàng đã làm cho lão bị bể mặt, từ nay về sau truyền khắp giang hồ, danh hiệu Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Đại trại chủ sẽ bị đánh ngã dưới mười tầng địa. Lão vừa giận vừa thẹn, hận đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống Ngọc Kỳ thì mới tiêu tan được mối hận trong lòng. Lão lấy ra một kim thoa lợi hại nhất là Bách Biện Kim Thoa với ý muốn đưa Ngọc Kỳ vào chỗ chết. Bách Biện Kim Thoa này lão chỉ có một cây và chưa dùng qua lần nào. Giờ mới đem ra sử thì đủ biết lão đã hận đến cực độ. Trong thoa có chứa chất tiêu thạch cực mạnh, ngoài là một chùm độc phi châm bao quanh, vỏ ngoài kim thoa có khắc hơn một trăm mảnh vết nứt sâu hai tấc, có thể hóa thành hơn một trăm mảnh thoa nhỏ. Chỉ cần hơi chạm nhẹ vào một cây châm hay một cây tiểu thoa lập tức chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa. Ngọc Kỳ đã từng lãnh giáo qua một cây kim thoa của lão biết được nhất định thế nào cây kim thoa lợi hại nhất sắp phát ra vì vậy trong lòng cũng ngầm sợ hãi. Ba Thiên Long một tay cầm kiếm, một tay giữ lấy Kim thoa nghiêng răng nghiêng lợi từ từ bước tới gần. Đương nhiên là uy lực kim thoa của lão chỉ xa được năm trượng, bản thân lão cũng phải phòng bị, dự tính kim thoa vừa rời tay thì mình đã thối lui ra ngoài hai trượng. Vì vậy lão chỉ cần cách Ngọc Kỳ khoảng ba trượng liền phát kim thoa ngay, nếu không chính lão cũng bị xúi quẩy. Nếu là loại phổ thông như Bách phát từ mẫu thoa đường bay của nói có quỹ đạo nhất định, lão cũng tự nhiên biết được mà tránh đi, có thể tiếp cận tung ra giết chết kẻ địch ngay, nhưng Bách Biện Kim Thoa thì không được. Cần phải đứng ngoài ba trượng mới an toàn. Khi đến chừng bốn trượng rồi, lão vẫn từng bước, từng bước tiến đến gần, sắc mặt hết sức hiểm độc, cay cú. Lão gầm gọng:

- Tiểu cẩu! Đây chính là nơi ngươi chôn xương. Đánh!

Lão giương tay lên nhưng Kim thoa vẫn chưa được tung ra. Đôi mắt của Ngọc Kỳ lóe lên những tia sáng kỳ dị. Chàng ngưng thần chú ý, thần công hộ thân được tỏa khắp toàn thân, ánh sáng rực rỡ của bảo kiếm tỏa ra bốn phía, phát ra từng tiếng như rống

đang ngâm nga. Trong lòng Ngọc Kỳ không ngừng toan tính, chàng nghĩ thầm: “Ta cần phải dùng khinh công để tránh hoặc là đón lấy một thoa? Nhưng cách đón như thế nào và phải tránh né như thế nào?”

Cách xa đấu trường chừng khoảng nửa dặm, bọn người Thanh Hoa đều lên những cành cây ở trên gò cao chăm chú quan sát. Ánh đuốc sáng như ban ngày, ngoài tiếng nổ của những bông hoa lửa màu xanh biếc thì xung quanh tất cả đều im lặng như chết. Lúc này Ba Thiên Long đã tiến gần cự ly ba trượng rồi, chỉ cần một bước lớn nữa là đứng tằm ra tay tung kim thoa. Ngọc Kỳ vẫn không di động chàng như đã hóa đá. Ba Thiên Long lặng lẽ mừng thầm nhưng dáng vẻ bình tĩnh của Ngọc Kỳ lại làm cho lão càng thêm uất hận. Lão đang muốn tiến thêm một bước nữa, đột nhiên Ngọc Kỳ gầm lên một tiếng:

- Đánh!

Xoẹt một tiếng một viên hồi phong châu rít gió bay tới. Ba Thiên Long đang muốn tung kim thoa ra nhưng bóng người chàng đã quá xa. Bên trái lão vang lên tiếng ngân của kiếm khí. Lão liếc nhanh về phía ấy, Tam Sát Châu Thiên Cực đang bị Ngọc Kỳ dùng kiếm bức bách phải lui ra ngoài ba trượng. Hồi phong châu cùng lúc bay đến. Lão là một tay lão luyện về ám khí, kinh nghiệm vừa rồi đã cho lão một kế sách tuyệt diệu chế ngự hồi phong châu. Lần này lão từ từ hướng thanh kiếm về hồi phong châu, trong nháy mắt cả hai gần chạm nhau thì đột nhiên quật ngang thật nhanh, nội lực đột ngột phát ra. Bộp một tiếng giòn giã vang lên. Hạt châu vỡ nát như bột, thanh kiếm bị chấn động bay sang bên phải, kinh đạo của hạt châu quả thật phi thường.

- Tiểu cầu! Người sợ chết chạy trốn đi à?

Ba Thiên Long gầm lên, bay lướt tới thật nhanh. Ngọc Kỳ quát liên tiếp, ngân tinh cùng phong châu bay ra. Ba Thiên Long vội vàng né sang trái. Ngọc Kỳ cũng không vừa chàng cũng lướt về phía bên trái thật nhanh, nhảy bổ về hướng Nhị sát Châu Thiên Mãnh.

- Đường này không thông đâu!

Châu Thiên Mãnh giận dữ quát lên, thanh kiếm bay xuống chém. Ngọc Kỳ nhân kiếm hợp nhất tung chiêu Loạn Sái Tinh La. Chiêu này vừa tung ra, hàng ngàn ngôi sao bắn tới như bay. Nhị Sát biết chàng dùng khí tuyệt luân. Bảo kiếm trong tay chàng là thần kiếm lão làm sao dám để kiếm chạm vào nhau. Ngay tức thời biến chiêu thanh kiếm bay trùn về phía bên phải chân trái vừa lui đó chính là chiêu Loan Cung Xạ Hồ đường kiếm đổi hướng đâm vào hông trái của Ngọc Kỳ. Ba Thiên Long nhiều lần bị trêu đùa lý trí đã mất, lão nhảy bổ tới gần quát lớn:

- Châu huynh, lui mau!

Trong tay lão kim thoa phát ra thật bất ngờ. Lão già này thật tàn nhẫn, lão đã không để ý đến sự sống chết của Nhị sát Thiên Mãnh cứ tung kim thoa ra, người lão bay về phía sau nhanh như cắt. Châu Thiên Mãnh vừa tung chiêu kiếm ra làm sao lui lại được? Lão dùng toàn lực đè kiếm xuống, đôi chân tung lên bay ra sau. Nhưng lão đã chậm đi nửa phân. Trong lòng Ngọc Kỳ cũng hơi hoảng hốt, thuận kiếm xông thẳng theo nhị sát. Bùng một tiếng nổ cực lớn phát ra. Hàng trăm cây Bách độc kim châm bay ra bốn phương tám hướng nhanh như cắt, một trăm cây thoa nhỏ rít lên nghe ù cả tai. Thân hình của Ngọc Kỳ thật ảo diệu nhưng phương hướng hơi kém một chút, nếu như chàng chạy về hướng khác thì nhất định sẽ thoát được hiểm. Nhưng chàng lại không ngờ tới họ Ba có thể sẵn sàng hy sinh đồng bọn của mình để đạt mục đích. Ngọc Kỳ vừa bay ra ngoài bốn trượng thì cảm giác sau vai trái ngay cốt tỳ bà ở dưới hông trái, thần công hộ thể bị quét sạch. Chàng thấy toàn thân bị chấn động. Tiếp theo đó thần công hộ thể lại bật ra ngoài, trong tiếng vo ve nhẹ hơn mười cây Bách độc phi châm bị chấn động rớt cả xuống, chàng cũng ngã quỵ xuống đất. Một trận đau kỳ lạ đến thấu xương, xông đến tận nội phủ, chàng biết mình đã bị trọng thương rồi. Cố nén cơn đau Ngọc Kỳ đứng dậy chạy về hướng Ba Thiên Long nhanh như cắt nghĩ rằng nói:

- Lão cẩu trệ! Lão còn bao nhiêu cây kim thoa nữa?

Thanh bảo kiếm đang rũ xuống về mũi chân bên trái, tay trái là một nắm hồi phong châu từng bước tới gần. Ba Thiên Long thất kinh lão vẫn tưởng rằng chàng chưa bị thương. Bách biến kim thoa mà không đá thương được thì chẳng còn kim thoa nào có thể làm được việc đó. Vì thế làm sao lão không khỏi sợ hãi? Lục An Đại Sát và Tam Sát lại xông vào Ba Thiên Long gầm lên:

- Ba Thiên Long! Người thật quá tàn nhẫn! Hãy trả mạng sống cho huynh đệ chúng ta!

Nhị sát Châu Thiên Mãnh bị ngã trong vũng máu không kêu lên một tiếng, thanh trường kiếm rơi ra ngoài hơn một trượng, toàn thân bị những cây kim thoa nhỏ cơ hồ đâm đứt đoạn, mạng sống chắc là hy hữu. Ba Thiên Long lại lấy ra một cây kim thoa thật nhanh, rồi thối lui ra sau, thần thái hết sức hoang mang. Thương Hải Thần Giao lướt tới cản Đại Sát nói:

- Thiên Uy huynh xin bớt giận. Ba hộ pháp đã lên tiếng kêu rồi, chưa hoàn toàn sai. Xin nhị vị chú ý đến toàn cục.

Đại Sát giận dữ quát lên:

- Quả nhiên lão có lên tiếng, nhưng ai còn không biết cây kim thoa so với tiếng còn nhanh hơn. Tiếng chưa đến mà kim thoa đã tới trước. Lão không màng đến tính

mạng của huynh đệ ta. Ba Thiên Long lão hầy cho Châu mỗ này một kim nữa đi. Tam đệ hầy đi mau sau này báo thù cho hai huynh. Đi mau! Huynh sẽ liều với hấn.

Tam Sát buông ra một tiếng kêu dài rồi ly khai đấu trường thật nhanh. Tiếng gào thét vang lên, tiếng chó sủa dữ dội, hơn ba mươi đại hán giận dữ kêu liên hồi, nhưng không ai dám xông ra phía trước. Bất quá chỉ dám đi về phía Nhị Sát nâng xác lão lên rồi lần lượt theo hướng Tam Sát rời khỏi đấu trường. Ba Thiên Long đột nhiên nghiêm giọng nói với Đại Sát rằng:

- Thiên Uy huynh! Ba mỗ vì muốn xóa sạch kẻ thù của bốn bang không thể không dùng Bách Biện Kim Thoa. Thật ra thì không có cái gì sai cả.

- Người không sai vậy huynh đệ ta sai hay sao? Đồ cẩu...! Người thật là tốt lắm!

- Ba mỗ đã lên tiếng...

- Đừng nói nhiều! Hãy trả mạng cho huynh đệ ta!

Châu Thiên Uy gầm lên, giơ kiếm nhảy vào. Lúc này Ngọc Kỳ đã vận được Huyền thông tâm pháp, cơn đau đã dừng nhưng sự đi lại không tiện chút nào, sắc mặt u ám chằng từng bước đến gần. Ba Thiên Long lướt mình né tránh nhát kiếm của Đại Sát, trầm giọng quát:

- Dừng tay lại! Ba mỗ nếu như có sai thì hãy bẩm tâu rõ ràng với tổng bang chủ. Chúng ta có thể gặp nhau ở hình thất, người làm sao dám vô lễ?

Đại Sát ngửa mặt nhìn trời cười như điên, cười xong giọng hết sức thê lương:

- Ha... ha... Ai không biết Ba Thiên Long người có mối thâm giao sinh tử với tổng bang chủ? Bất cứ chuyện gì tổng bang chủ không thể nào truy cứu tội danh của người được.

Sắc mặt của Thương Hải Thần Giao lạnh lùng nói:

- Thiên Uy huynh! Lời nói cũng phải chừng mực một chút. Từ khi bốn bang khai đường đến nay ngày một phát triển đi lên, cao thủ, hào kiệt đông không biết bao nhiêu mà kể. Có được thành tựu này tất cả đều dựa vào nghiêm luật rõ ràng của bang. Có công thì thưởng có tội thì phạt. Từ tổng bang chủ trở xuống đối đãi ngang nhau vì vậy mới có thể làm cho anh hùng thiên hạ vui vẻ mà quy phục. Nay huynh làm sao có thể vì cái chết của huynh đệ mà dám cả gan nói tổng bang chủ thiên vị? Huynh đã phạm tội lớn không coi luật bang vào đâu. Huynh không biết sai sao?

Đại Sát lại nổ ra trận cười như điên nữa:

- Cảnh Đại hộ pháp chỉ dựa vào mấy lời nói của lão đã có thể nhìn thấy ngay sự thiên vị rồi! Ha... ha... Đạo lý công bằng ở đâu, nghiêm luật của bang ở đâu? Huynh đệ của ta bị chết thảm dưới Bách Biện Kim Thoa của Ba Thiên Long, lão là người đứng bên ngoài quan sát rõ nhất, không những không ủng hộ đạo lý công bằng mà còn lại nói Ba Thiên Long không sai. Ha... ha... Huynh đệ của ta đúng là chết thật rồi, chết thật rồi!

Lão nói xong một cách uất hận rồi đột ngột xông vào Ba Thiên Long. Thiên Ngoại Lai Hồng chiêu kiếm cuồng nhiệt vung ra, tay bên trái lật lại, cổ tay rung một cái, ba lần sáng màu xám tro từ ống tay áo bay ra. Cự ly chỉ hơn một trượng, lão phi thân nhảy bổ về phía trước, trong chớp mắt tới ngay. Ba Thiên Long vội bay sang trái thật mau. Lão quát lớn một tiếng, tung ra một chưởng đánh vào ba lần xám tro đang lao nhanh về phía lão. Nhưng tiếc là đã trễ, công lực của Đại Sát không phải tầm thường, lần này toàn lực được tung ra, ý định đã liều mình ba lần xám ấy là ba mũi thất sát châm một đã dưng vào vai bên trái của Ba Thiên Long. Ba Thiên Long gầm lên một tiếng thật lớn, kim thoa thoát khỏi tay bắn tung về phía Đại Sát nhanh như chớp. Lão cắn răng trường kiếm vừa vung lên, một miếng thịt trên vai rớt xuống. Bùng, kim thoa nổ ngay trên ngực của Đại Sát, máu thịt bay tứ tung, thi thể tan thành những vụn nhỏ. Tiếng chân từ bốn phía vọng lên nghe như trận mưa đang tuôn xối xả, năm con ngựa của đám người Thanh Hoa đã phi ra ngoài hơn nửa dặm. Giờ cả bọn lại quay trở lại đấu trường như tên bắn. Ngọc Kỳ bị chảy máu quá nhiều, quát lên một tiếng thật đột ngột, tung ra một nắm hồi phong châu, thẳng về phía Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao. Thân mình chàng rung động không ngớt dường như dùng kinh lực quá độ mà chân đứng không vững. Ba Thiên Long nằm cúi phục xuống. Thương Hải Thần Giao cũng làm theo. Khi Tam Sát dẫn hơn ba mươi tên đại hán đi rồi đấu trường lại chìm vào trong bóng tối, tuy mặt đất phủ đầy tuyết trắng, nhưng chẳng có nguồn sáng nào. Chỉ có thể phân biệt được bóng người ở khoảng cách cự ly gần nhưng cũng chỉ rất mờ hồ. Hồi phong châu vừa tung ra, hai lão cầu không sợ xấu mặt, liền phủ phục nằm dài xuống đất né tránh. Ngọc Kỳ bị thương không nhẹ chút nào, bước đi nặng nề. Khi dùng toàn lực cho hồi phong châu càng làm thêm chấn động vết thương dưới vai và hông trái chàng, đã nhuộm hồng bộ quần áo màu bạc một mảng lớn. Chàng lung lay sắp đổ nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ sao để cho thân hình đứng vững. Thương Hải Thần Giao với cơn giận bắt đầu từ trong tâm phát ra, cái ác cũng từ trong gan mà tới. Điều sỉ nhục lớn nhất khi phải phủ phục tránh né như thế này đã che mờ lý trí của lão. Lão quay sang nói với Ba Thiên Long:

- Giết hắn đi! Mau lên!

Sau khi tiếng rít lợi hại của hồi phong châu lướt qua đỉnh đầu lão, lão vung cây phân thủ kích thật nhanh ý định muốn chặt đứt đôi chân của Ngọc Kỳ. Ngay lúc đó có

hai ánh chớp bay tới một tấn công vào Ba Thiên Long còn một tấn công vào Thương Hải Thần Giao. Cũng trong chớp mắt đó sáu bóng người như ánh chớp xông tới như bay. Hai lão ma đầu đều là những cao thủ tuyệt luân chẳng để ý gì đến sáu bóng người đang bổ tới, nhưng hai ánh chớp bắn tới không những thế đến rất kỳ lạ và nhanh chóng mà đường bay của nó rất khác lạ so với ám khí, hai lão không thể khỏi kinh tâm. Vai trái của Ba Thiên Long bị mất đi một mảng thịt, lão không biết là Thất Sát Châm hiểm độc cả Đại Sát phải chăng vẫn còn di độc lên trên vai. Vì vậy lão sớm đã có ý rút lui, Thương Hải Thần Giao hướng về phía trước tấn công, ngược lại lão lại lui ra sau, ánh chớp vừa tới, lão đột nhiên quay người tránh đi, vừa nhảy lên kêu dài một tiếng rồi phóng mình mất dạng. Thương Hải Thần Giao cố nhiên có thể chém đứt đôi chân của Ngọc Kỳ nhưng bản thân lão cũng phải hy sinh dưới ánh chớp nhợt nhạt kia. Lão không dám coi thường sinh mạng của mình, biến chiêu vung kiếm lên gạt ngang ánh chớp. Tinh tinh hai tiếng vang lên kích đã đâm trúng rồi, đột nhiên ánh chớp đó vỡ ra thành hai chiếc có cánh, còn phân thủy kích bị chặt đứt, ánh chớp ấy đột nhiên chuyển hướng, lướt nghiêng qua trước ngực của Thương Hải Thần Giao, trong nháy mắt hạ xuống, quệt đứt hai đường dưới hông trái. Lão kêu lên một tiếng, cán kích thoát khỏi tay rất nhanh xuống, thân hình nhảy vọt lên chạy trốn vào trong cánh đồng. Ngọc Kỳ cắn môi kiếm thoát khỏi tay bay tới, đáng tức! Lực đạo của chàng đã tiêu hoa hết năm thành, lão tặc đã chạy trốn vào cánh đồng. Chàng phóng kiếm không trúng đích, bản thân chàng cũng không còn hơi sức đâu để đứng vững nữa, muốn ngã nhào xuống đất tới nơi.

- Ca! Huynh... Huynh...

Bên tai chàng vang lên tiếng kêu kinh sợ của Thanh Hoa chàng liền ngã nhào vào lòng nàng cố nén đau nói:

- Không sao cả! Kim thoa của lão tặc quả lợi hại.

Những người mới đến là Khương Chí Trung, Bách Vĩnh Niên phía sau ngoài mười trượng là Lương Thiên Hùng và Thái Thiên Bá theo sau. Khương Chí Trung mắt thấy sự nguy cấp, không còn cách nào chạy đến để cứu kịp, chỉ còn cách dùng Phi ngư thích để ngăn chặn được chăng quả nhiên thành công mỹ mãn. Họ Khương nói một cách bình tĩnh:

- Trước tiên phải tìm nơi nghỉ ngơi. Dương công tử cần phải được trị thương. Lên ngựa thôi!

Lão thu hồi lại Phi ngư thích rồi đón lấy Ngọc Kỳ. Thanh Hoa đã nhét vào miệng Ngọc Kỳ hai viên đơn hoàn, nước mắt chảy ròng như hai hàng châu tuôn xuống, chân

tay không biết xoay sở thế nào, may mắn là Chí Trung vừa kịp đón lấy chàng. Phía sau Lương Thiên Hùng hai người đã tới nơi, Thái Thiên Bá kêu lên sang sảng:

- Chư vị! Chúng ta hãy đi tìm Quái thủ thần y Lỗ Nguyên ngay. Bách Biện Kim Thoa của Ba lão tặc không những có độc tính lạ lùng, lực đạo của nó có thể làm cho người tan xương nát thịt. Không thể để lâu được.

- Huỳnh đệ hãy dẫn đường.

Khương Chí Trung kêu lên. Năm con ngựa chín có chín người, Thanh Hoa cười riêng một con. Thái Thiên Bá và Lương Thiên Hùng cười chung đi trước dẫn đường, thẳng tiến về hướng Lục An chừng khoảng một dặm thì quẹo vào con đường nhỏ ở bên trái, hướng về ngọn núi ở phía nam phi như bay. Vừa rồi Ngọc Kỳ cũng lặng lẽ vận dụng Huyền thông tâm pháp để hành động nên bây giờ thân mình có hơi yếu đi, chất độc chẳng có tác dụng đối với chàng. Chỉ có vết thương bị tổn hại quá lớn, trên vai một cây kim thoa đóng trên xương tỳ bà, còn cây dưới hông chưa xuyên vào trong bụng. Tuy thần công cái thế nhưng chàng không có cách nào để chống cự lại với lực xuyên hung mãnh của cây kim thoa. Lúc kim thoa phát nổ chàng đã phóng mình ra xa, uy lực của kim thoa giảm đi mấy thành nhưng chàng vẫn bị đâm xuyên thủng vào trong cốt và nội phủ, có thể thấy uy lực của kim thoa đáng sợ như thế nào, hèn gì Ba Thiên Long dám tự hào là đệ nhị cao thủ võ lâm, trừ Ất Thanh ra thì lão chẳng sợ một ai. Nếu không có gì để nhờ cậy thì lão há dám cố cuồng vọng như thế?

Người ngựa đi vòng vèo ở trên ngọn núi không cao lắm, xong mới tiến vào sơn cốc. Thanh Hoa ở trên con ngựa thứ hai không ngớt quay lại hỏi Chí Trung thương thế của Ngọc Kỳ ra sao. Lúc này họ cũng đi được khá lâu, nàng nôn nóng hỏi vọng lên:

- Thái đại ca còn bao xa nữa?

- Sắp tới rồi!

Trong thôn trang ở sơn cốc này đối với đường đi nước bước ở đây dường như vô cùng quen thuộc với chàng. Chàng liền ra roi thúc ngựa chạy nhanh hơn nữa. Không lâu trước mặt hiện ra một thôn trang chỉ khoảng mười nóc nhà. Thái Thiên Bá thốt:

- Đến rồi!

Năm con ngựa vào thôn trang thẳng đến một ngôi nhà gỗ thì dừng lại. Thái Thiên Bá liền xuống ngựa đập ầm ầm vào cánh cửa gỗ. Giây lát sau, từ khe vách hắt ra ánh sáng của ngọn đèn, bên trong có một người khẽ hỏi:

- Đã canh ba rồi! Trời lạnh lẽo thế này ai gõ cửa ở phí ngoài thế?

- Tiểu đệ! Thái Thiên Bá có chuyện gấp phải bẩm báo cho lão gia tử biết!

Then cửa khẽ vang lên, cánh cửa được mở hiện ra một ông lão tuổi chừng lục tuần, tay đang nâng một ngọn đèn dầu. Nhưng khi lão vừa thấy rõ trước mặt nhiều người như thế dường như lão khó chịu, đứng chần trước cửa nói:

- Thiên Bá! Tại sao người lại dẫn đến đông như vậy...

- Lão gia tử! Đại sự không được tốt. Trước mắt tình thế rất nguy cấp, hãy cứu người rồi sẽ nói sau.

- O! Người không biết là ta chẳng quan tâm đến những chuyện bên ngoài, càng không muốn dính vào chuyện võ lâm. Lão phu cày mấy mẫu ruộng ẩn trú ở đây có chuyện gì liên quan đến ta? Người hãy bớt gây phiền hà cho ta đi.

Lời nói của lão có vẻ không bằng lòng. Thanh Hoa vội vàng bước lên trước nói:

- Thần y lão tiền bối...

- Ở đây chẳng có thần y đâu! Muốn tìm thần y phải đến Lục An Châu mà tìm. Ở đó có một vị có thể trị bệnh rất giỏi. Lão chỉ biết trồng rau quả dâu mạ, đối với những việc khác thì một chút cũng không biết.

Thiên Bá nôn nóng quá cứ xoa tay vào nhau, nói gấp:

- Lão gia tử đừng có giả làm...

- Nói bậy! Ta giả vờ cái gì? Sau này không cho người đến cửa nhà ta đâu!

Khương Chí Trung đột nhiên hỏi:

- Lão gia tử có thể cho chúng tôi vào để nói rõ không?

- Xin mời! Xin mời! Thôn dân ở sơn dã đều hiếu khách, lão phu không phải là người thích cô quạnh, đêm canh ba vẫn hoan nghênh chư vị để vỗ ốc này.

Lão lướt sang một bên để chúng nhân đi vào trong. Lão nhân dáng người cao, tướng mạo gầy guộc, dường như hơi có chút lạnh lùng, kiêu ngạo. Ngọc Kỳ vẫn được Khương Chí Trung ôm lấy. Chàng thâm quan sát lão dưới ánh đèn, tự nhủ thầm:

- Người ta nói Quái thủ thần y Lỗ Nguyên đã có hơn trăm tuổi mà sao thấy lão này chưa già chút nào.

Lão đầu tử liếc nhìn Ngọc Kỳ nhưng chưa lên tiếng gì cả. Yên vị xong xuôi Thiên Bá mới đứng dậy lạnh lùng nói:

- Lão gia tử! Tin hay không là do lão. Tiểu diệt đã có được tin tức, tiểu diệt từ Tương Nam bạch thạch quan ngày đêm đi rông đã nửa tháng nay, chạy đến để mật báo tin tức nên cơ hồ muốn chôn xương ở Lục An Châu. Nếu như không có mấy vị bằng

hữu này cứu giúp thì tin báo cũng không thành. Được thôi! Coi như tiểu diệt đã làm điều thừa, làm một chuyện quá là ngu ngốc, vất vả mà chẳng được gì. Làm phiền lão gia tử một lát thôi, tiểu diệt cùng mấy vị bằng hữu xin cáo từ.

- Lão phu vẫn là người sắp đi vào lòng đất rồi. Đừng ở đây nói chuyện mơ hồ nữa.

- Vì vậy tiểu diệt không nói nữa.

Ngọc Kỳ đột nhiên bừng tỉnh nói:

- Khương thúc! Trước tiên xin hãy lấy ám khí ra cho.

Ở góc phòng có mấy cái ghế dài, Bách Vĩnh Niên và Thanh Hoa đem xếp bốn chiếc ghế chung lại với nhau. Chí Trung đặt Ngọc Kỳ xuống rồi ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh giữ chặt chàng. Dưới ánh đèn, mọi người cùng nhìn vào vết thương của Ngọc Kỳ. Ai nấy đều rợn tóc gáy, cái kim thoa to bằng ngón tay, đóng vào xương tỳ bà bên trái Ngọc Kỳ, sâu đến muốn xuống tận lồng ngực, thịt bị nứt ra chiếc áo ngoài đều thấm đầy máu tươi, dưới hông trái, chỉ thấy một lỗ nhỏ nhưng máu vẫn thấm ra, chiếc quần bên trái hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ. Thanh Hoa kêu lên một tiếng kinh hoàng, ngã vào lòng Bách Vĩnh Niên dường như ngất đi luôn. Lão đầu tử thấy phân nửa cây kim thoa sáng lấp lánh hỏi một cách thờ ơ:

- Đây là loại ám khí nào vậy?

Lương Thiên Hùng nghiêng răng nói:

- Đó là Bách Biện Kim Thoa của Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long.

- Bao lâu rồi?

- Được hai giờ!

- Quái lạ! Tại sao hấn vẫn không chết?

Giọng nói của lão đầu tử chẳng có chút mảy may tình cảm. Bách Vĩnh Niên quá giận dữ trầm giọng nói:

- Lão cứu hay không cứu, chúng ta không ép buộc. Nhưng lão lại dùng lời nói châm chọc để nguyên rửa người ta, làm như thế có được hay chẳng?

Thần sắc của lão đầu tử vẫn như cũ nói:

- Người thật là kỳ quái! Lão phu nói những lời chân thật, không thích tự dối mình dối người. Người thích nghe những lời ngon tiếng ngọt, tự mình say sưa há không đáng thương lắm sao?

- Ý của lão là như thế nào?

- Không cần nói nhiều nữa, thời gian cứu chữa đã qua mất rồi. Bất cứ thần y nào cũng bó tay thôi.

- Lão chưa nhìn rõ đích xác làm sao biết được là đã trễ.

- Những người bị trúng Bách Biện Kim Thoa, trong giây lát tức khắc chết ngay. Nếu như vết thương bị nhẹ cũng không quá nửa giờ. Các người vẫn còn đủ thời gian chuẩn bị tốt!

- Chuẩn bị cái gì?

- Lão phu nói là lời chân thật. Hậu sự!

Thanh Hoa đã tỉnh lại nghe lời nói ấy hồn phi phách lạc, nàng kêu lên một tiếng nhảy bổ vào Ngọc Kỳ. Khương Chí Trung giơ tay ra ngăn lại nói:

- Tiểu thư! Không được đụng vào người y!

Lương Thiên Hùng đứng dậy thật đột ngột. Choang vút thanh kiếm xuống nói với Thái Thiên Bá:

- Hiền đệ đã nhìn rõ rồi chứ! Tinh thần của Dương công tử rõ ràng còn rất mạnh há là người sức sống đã tuyệt? Lão tiền bối rõ ràng có ý định kéo dài muốn đưa công tử vào chỗ chết. Hiền đệ! Lão tức nhiên cũng phải chết, thà để lão chết trong tay chúng ta còn hơn vào tay Vô Vi bang. Huynh muốn lão phải được tiêu táng cùng Dương công tử.

Chàng giơ cao thanh kiếm bước tới, Thái Thiên Bá vội vàng ngăn lại:

- Thiên Hùng ca, không thể được! Chúng ta đừng làm như thế. Hãy để cho lão tự sinh tự diệt cho xong đi!

- Không! Huynh căm hận lão đối với Dương công tử nói năng vô trang, gặp chết mà không cứu, tình lý khó dung tha.

Lão đầu tử cười ha hả nói:

- Tiểu huynh đệ! Người giết lão phu đi, đợi chi nữa? Lão phu ẩn cư bốn mươi năm nay rồi không quan tâm đến thế sự bên ngoài. Há có thể vì các người mà phá giới.

Lương Thiên Hùng đã bước tới gần tám thước, dùng kiếm chỉ vào ngực của Lão Nguyên nghiêm giọng nói:

- Lão tiền bối nhất định buông tay không quan tâm tới ư?

- Người uy hiếp lão phu?

- Vâng! Lão tiền bối hãy ước lượng cho.

- Người đúng là đồ ngốc! Bệnh nhân phải chạy chữa cho đúng cách, sống chết phải qua tay đại phu. Có thể có người sống, cũng có người chết. Người phải hiểu được điều này.

- Giả sử ta bị người bức bách, cố mà làm, thử nghĩ xem, kết quả như thế nào?

- Cứu không được y, lão tiền bối cũng phải chết.

- Ha ha!! Chẳng trách chi Tào Tháo có thể giết Hoa Đà, các người học theo hần chăng?

- Việc gấp rồi, lòng người cũng đến nước tàn khốc, chính là ý như thế.

- Người thật là ngu hết chỗ nói, chỉ có mấy người các người, mà có thể giữ được lão phu hay sao? Ngọc Kỳ ở trên ghế tiếp lời:

- Lương huynh! Xin bắt tất làm khó với lão, đệ chẳng chết đâu, không sao đâu. Khương thúc! Nhổ đi, bắt tất để ý đến tiểu tử.

Trên đầu của Khương Chí Trung đầy mồ hôi chảy xuống, ngần ngại chưa dám ra tay, nhổ ám khí ra cần phải chuẩn bị vẹn toàn, hơi sơ ý một chút, ám khí nhổ ra thì người cũng chết, lão làm sao không do dự được? Tính chất của cây thoa này, lão vẫn chưa được biết rõ, vạn nhất...

Ngọc Kỳ cười nói:

- Nhổ đi Khương thúc.

Lão đầu tử lại lần nữa bị lời nói bình tĩnh lạ thường của Ngọc Kỳ làm mê hoặc, lão bất giác đi về phía chàng.

Khương Chí Trung nghiêng rằng, lấy ra một viên đơn hoàn mùi thơm xốc đến tận mũi, bóp nát vụn xong rắc vào vết thương, sau đó vươn bàn tay run rẩy ra, ngón tay cái đỡ dưới đuôi của cây kim thoa, trầm giọng nói:

- Công tử, ta...

- Vận công nhổ ra đi, Khương thúc.

Chí Trung vận nội hành vào đầu ngón tay, từ từ kéo ra.

Lão đầu tử đột nhiên quát lớn:

- Khoan đã! Không được làm thế.

Ngọc Kỳ hỏi:

- Tại sao! Nhổ không được à?

- Phổi của người đã bị thương, nội tạng cũng bị tổn hại, ám khí vừa ra, khí huyết lập tức từ miệng vết thương tuôn ra, tà khí xâm nhập vào, không chết thì đợi đến lúc nào?

Lão đầu tử nói xong, cúi xuống kiểm tra vết thương và mạch đập, lão ngạc nhiên hỏi:

- Mạch của người... làm sao vẫn có thể... thấp đèn lên, đưa vào trong nội thất ngay.

Thái Thiên Bá vội vàng thấp đèn, Chí Trung ôm lấy Ngọc Kỳ, hỏi:

- Lão gia tử! Không quan trọng lắm chứ?

- Làm sao nói không quan trọng được? Nhưng ta xem không đến nỗi nào. Hai câu nói của lão vẫn làm cho những người xung quanh không yên tâm chút nào, nhìn vào thần sắc của lão khi trả lời, ai mà có thể tin rằng lão là một danh y. Thật là chuyện quái lạ!

Phòng trong là một phòng thấp được đào sâu xuống dưới đất, không những có thể đảm bảo được độ ấm, mà còn là nơi để cất giữ các dụng cụ. Phòng này chiếm diện tích khá rộng, bên trong được chia làm ba phòng và một sảnh, khắp phòng tỏa ra một mùi thơm của dược thảo nồng thật dễ chịu, có thể thấy ngay lão già không thể nào gác tay chữa bệnh được.

Trong sảnh bắt đầu bận rộn khẩn trương, Quái Thủ thần y chế thuốc, chuẩn bị kim, xất cốt, lấy kim thoa ra, những người có mặt đều hết sức chú ý vào thần y, và trên mình Ngọc Kỳ, chẳng ai chú ý đến chuyện đang xảy ra ở bên ngoài của căn nhà.

Có ba bóng xám, bọn họ đã ẩn phục ở sau thôn từ lâu rồi, đây là lúc cơ hội tốt nhất đây, họ từ từ tiến tới ngôi nhà gỗ, giống như ba chiếc bóng ma.

Khi còn cách khoảng mười trượng, hai người tách ra hai bên, ẩn nấp vào trong bóng tối, một người với thân pháp hết sức chậm rãi, chẳng hơi thở tiếng động, đi về phía sau căn nhà.

Nóc của căn phòng nằm dưới đất này, chỉ cao hơn mặt đất chừng hai thước, phía trên tuyết đã phủ dày.

Vừa mới xem qua, nhìn không ra phía dưới là một gian phòng. Hai lỗ thông hơi được bố trí ở hai bên, trong phòng người rất đông. Bây giờ cánh gỗ che lỗ thông hơi đã được chống lên.

Ngoài hai cái lỗ thông hơi ra, những người ở bên ngoài muốn đột nhập vào căn phòng dưới đất thì không có khả năng nào.

Cái bóng xám đã đến bên lỗ thông hơi ở bên trái, dán sát người dưới đất nhìn trộm vào bên trong.

Bên trong sảnh, đám người đang vây thành một nửa hình vòng cung, chiếc giường bệnh được đặt sát tường vào bên phải, Thánh Thủ thần y đang tập trung tinh thần chữa trị cho Ngọc Kỳ, một mảnh vải trắng được bao bọc chung quanh vết thương.

Chí Trung đang nâng cao ngọn đèn, chiếc bàn ở đầu giường là hai cây kim thoa nhỏ được đặt trên ấy, phát ra ánh sáng lấp lóe dưới ngọn đèn.

Tên ở ngoài lỗ thông hơi, từ từ đặt một ống kim loại màu tím vào trong ống thông hơi, đối diện với cái giường bệnh.

Đột nhiên Thánh Thủ thần y rời khỏi giường, đến bên cạnh bàn, lấy một cây ngân châm từ trong hộp bông ra, châm dài cỡ ba tấc, lão nói:

- Đối với thể chất kỳ lạ đặc biệt của người bệnh, thì không thể dùng được ngân châm chế huyết thuật, ngăn ngừa bại huyết chảy bên trong, nhưng có nhiều trường hợp sử dụng cũng có lúc kỳ diệu.

Sắc mặt của Ngọc Kỳ trắng xanh, nhưng tinh thần vẫn tốt vô cùng. Đôi mắt của chàng rực sáng long lanh, vẫn chưa thất thần, chàng đang dùng Huyền Thông tâm pháp hành công, khí huyết chỉ có một số chảy được căn bản.

Khuôn mặt chàng hướng về nóc nhà, thân mình thì nằm trên giường, đôi mắt nếu như mở to, thì có thể thấy ngay lỗ thông gió ở vách trước mặt.

Thánh Thủ thần y nói xong, đang cầm châm nghiệm xét dưới ánh đèn, Ngọc Kỳ vừa nghe lão nói muốn dùng Ngân châm chế huyết thuật, thì liền mở mắt ra.

Vị trí huyết đạo và kinh mạch ở toàn thân của chàng, chỉ có một mình chàng biết rõ, bất cứ người nào cũng bất lực, há có thể để cho ngân châm loạn chí!

Cái ống kim loại trong miệng của lỗ thông gió, lúc này vừa được ấn sát qua một bên, dường như thời cơ chưa đến, vẫn phải chờ đợi.

Ngọc Kỳ tuy lúc này đang bị trọng thương, nhưng ý thức so với người bình thường sơi còn cao hơn, hơn nữa, chàng nằm vào chính diện của lỗ thông gió? Vừa liếc một cái, đột nhiên cảm thấy có điều kỳ lạ, chàng liền hỏi:

- Khương thúc! Ở bên ngoài có người chăng?

Khương Chí Trung giống như người mới tỉnh mơ, la lên:

- Thật đáng chết! Ta lại lơ là rồi. Vĩnh Niên đệ mau lên! Hãy đi ra ngoài cảnh giới. Bách Vĩnh Niên dạ một tiếng rút ra song cơ xoa, đến bên cửa kéo ra.

Cái bóng xám ở ngoài lỗ thông gió thất kinh, đột ngột nhấn vào miệng ống, ba cây ngân châm màu xanh bắn thẳng vào người Thánh Thủ thần y Lỗ Nguyên nhanh như chớp.

Lúc cái miệng ống kim loại vừa xuất hiện trong nháy mắt, Ngọc Kỳ vươn tay tung ra một chưởng đánh vào hông trái của Thánh Thủ thần y đang đứng bên cạnh bàn, đồng thời quát lớn: “Tắt đèn mau!”.

Thánh Thủ thần y bị một chưởng, ngã lăn xuống một bên, chiếc bàn cũng đổ nhào, một hộp ngân châm lớn bé đủ cỡ bị tung xuống đất.

Tuy Ngọc Kỳ thương thế trầm trọng nhưng lực đạo vẫn mạnh mẽ kỳ lạ, Thánh Thủ thần y không kịp đề phòng, nên bị té ra ngoài hai trượng.

Chí Trung rõ ràng là một tay lão luyện. Lập tức ném đèn đi, quát lớn:

- Mau bắt sống lấy nó.

Cũng trong chớp mắt đó, bên ngoài vang lên tiếng gầm giận dữ của Bách Vĩnh Niên

- Đồ con rùa, chạy thoát được không?

Trong phòng, Thanh Hoa nhảy bổ vào Ngọc Kỳ, lấy thân mình bảo vệ cho chàng. Chí Trung cùng ba người lướt ra khỏi cửa như ánh chớp.

Lương Thiên Hùng muốn đi theo, Chí Trung kêu lên:

- Phải cảnh giới bên trong, Lương lão đệ.

Bọn họ lao ra ngoài, Bách Vĩnh Niên đã đuổi xa ngoài mười trượng rồi, hai bóng xám với thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân chia nhau chạy lên núi. Từ phía xa, cũng đột ngột xuất hiện bóng người.

Chí Trung kêu lớn: “Không để hấn sống, cho chết ngay!”

Bách Vĩnh Niên chỉ cách một tên chừng năm trượng, Vĩnh Niên quát lớn một tiếng, cái bóng xám lướt nhanh về phía bên phải.

Trong khi hấn đổi hướng như thế, hơi chậm một giây, thì song cổ xoa bay vút tới không một tiếng động.

“A!” Hấn ngã nhào về phía trước. Lúc này, mới truyền ra tiếng cổ xoa bay tới, y hết như sấm sét, có thể thấy Bách Vĩnh Niên đã dùng hết toàn lực tung ra, công lực của lão quả thật kinh người.

Bách Vĩnh Niên chạy đến ngay, song cổ xoa đã trúng ngay vào hậu tâm của hắn, mũi xoa còn lại chia nhau đâm vào hai bên ngực, hắn đứt hơi từ lâu!

Bách Vĩnh Niên nhổ song xoa ra rồi vác cái thi thể đó trở về, hai bóng xám khác đã chạy đi mất.

Trong sảnh, Thánh Thủ thần y đang đứng dậy, nét mặt giận dữ, lão gầm lên như sấm sét:

- Người bị điên hay sao? Dù cho không muốn bị Kim châm chế huyết, cũng không được...

Thái Thiên Bá thấy mọi người đã lao cả ra ngoài, thì biết rằng không còn trở ngại gì, bèn đốt cây đèn lên.

Cánh cửa lớn nặng nề mở ra, Bách Vĩnh Niên và Chí Trung vác thi thể bước vào trong sảnh, họ đóng chặt cửa lại, xong ném thi thể lăn xuống đất.

Thánh Thủ thần y đang muốn la tiếp thì kinh hãi dừng lời, đứng sững cả người.

Đó là người mặc quần áo đi đêm màu xám bạc, đầu được trùm kín, chỉ hở đôi mắt.

Bách Vĩnh Niên liền lột cái khăn trùm đầu ấy ra, hiện ra một khuôn mặt nước da xanh xám của một người chừng năm mươi tuổi, lão liền hỏi:

- Lương huynh đệ và Thái huynh đệ, có nhận ra người này không?

Hai người lắc đầu, Bách Vĩnh Niên hừ lên một tiếng thật lạnh, quay sang hỏi Thánh Thủ thần y:

- Lỗ tiên sinh chắc hẳn phải biết, đúng không?

Thánh Thủ thần y cũng trả lời bằng giọng lạnh như băng:

- Lão phu chỉ biết có công phu phòng thân, sau khi ở ẩn, lão phu đã đoạn tuyệt qua lại giang hồ, tự mình nghiên cứu được tính chữa bệnh để khuây khỏa, ngay cả thôn dân ở đây, cũng không biết lão phu có thể chữa bệnh được. Tối hôm nay, thấy vết thương của tên tiểu tử này rất nặng, nhất thời hiếu kỳ, vì vậy mà phá giới, hừ! Tất cả những rắc rối đều do các người gây nên, lão phu lại phải tìm một nơi khác. Lại phải xây dựng cơ nghiệp mới. Lão phu đã không trách các người, các người lại ngược lại nghi ngờ ta, điều ấy quả thật nực cười.

Ngọc Kỳ giơ tay ngăn Bách Vĩnh Niên khoan hãy nói, mà để mình nói trước:

- Thầy y lão tiên bối, người ám toán khi nãy, mục đích là nhắm vào tiên bối.

- Người đừng nói bậy bạ
- Lão tiên bối không tin, hãy tìm thử xem chỗ mà tiên bối đã đứng khi nãy.

Thánh Thủ thân y liền cầm cây đèn lên soi tìm, thì thấy giữa tấm vách, phát hiện ba cái đuôi châm rất rõ có màu xanh nhạt, theo bộ vị thì đúng là nó nhắm vào giữa ngực của lão, ba điểm đuôi châm hình thành ba góc, mỗi điểm cách nhau ba tấc.

Lão đưa mũi lại gần để ngửi, nói một cách kinh hoàng:

- Là... là... đó là Bách Độc Long! Tại sao lão lại muốn ám toán ta chứ!

Chí Trung lại gần vừa xem, ơ lên một tiếng, nói:

- Có hơi giống ngưng huyết châm.

Lão rút ra cái ống Đoạt Phách thần đồng mà đã lấy được ở Hồ Trảo sơn ở trong mình ra, lấy ra hai cây châm, đem so phần đuôi ở phía sau, thì nói ngay:

- Màu sắc có hơi nhạt một tí, nhưng đúng là vật này.

Thánh Thủ thân y lãnh nhiên nói:

- Người cũng sử dụng đồ này sao?
- Không! Đó là do tại hạ đoạt được, nghe nói đây là vật của Bách Độc Long.

Ngọc Kỳ nói:

- Người phát ám khí từ trong ống thông gió, bị tiểu tử vô ý phát hiện được, còn việc hấn tại sao chậm chạp không làm ngay, lại làm cho chúng ta khó lý giải.

Bách Vĩnh Niên lật lại rồi giật giật ống tay áo của thi thể đang nằm dưới đất, quả nhiên rút ra một cái ống châm, lão liền cười nói:

- Suốt đời Bách Độc Long chỉ làm được ba, thì hai cái đã lọt vào tay chúng ta, nay chúng ta lại được tất cả mà chẳng tốn hơi sức nào.

Lương Thiên Hùng đột nhiên nói xen vào:

- Tại hạ và Thiên Bá hiền đệ, tạm thời nói rõ những chuyện đang làm và đối với chuyện xảy ra vừa rồi, có thể tìm thấy đầu mối bên trong của nó chăng?

Thánh Thủ thân y nói:

- Vậy xin chư vị hãy ngồi xuống, lão phu cũng muốn nghe xem rốt cuộc có người nào muốn ám toán lão.

Mọi người chia nhau ngồi xuống, Thiên Hùng nói:

- Tại hạ tiềm phục trong Vô Vi bang đã khá lâu, đã nắm được những chuyện bên trong của bang hội này, trong mười lăm năm từ khi xây dựng bang cho đến nay, những nhân vật quan trọng trong bang đều phụng mệnh phải ngầm tra thám Thánh Thủ thần y lão tiên bối, nguyên nhân vì sao, tại hạ không có cách nào điều tra ra được. Mấy ngày trước đây, tại hạ đã được người của Thiên Nhai Phá Ất Hạo Nhiên báo tin, đã thanh trừ được gian tế tiềm phục trong bằng hữu Bạch đạo và cũng phát giác được phe hắc đạo đã biết rõ Phục Tuyến bên chúng ta, trong lòng địch, liền truyền tin cấp báo, lệnh cho Phục Tuyến phải thoát thân ngay tức khắc để bảo vệ lấy mình. Tại hạ vừa được tin tức sau khi bắt được liên lạc với Thiên Bá đệ ở Hoàng sơn gần Quảng Tây, lập tức liền mang đến Hà nam để có thể đợi gặp được Dương công tử, báo cho công tử biết là tở hiệp nghĩa và thư khiêu chiến đã phát ra, xin công tử hãy tạm lánh mình, để tránh sự tiến công của Hắc đạo hung ma, việc của Thiên Bá đệ có liên quan với thần y lão tiên bối, xin hiền đệ cứ nói ra.

Thái Thiên Bá nói:

- Vô Vi bang muốn tìm lão gia tử, điều này tại hạ lại không được biết. Lần này ngẫu nhiên đi qua Tương Nam Bách Thạch Quan, giữa đường thì bắt gặp một đám người đang tấn công một vị hòa thượng, tại hạ không dám xen vào chuyện chẳng liên quan gì tới mình, bởi vì công lực của họ rất cao, thấy rợn cả người, chỉ còn việc đứng tránh ở một bên để xem sự thể ra sao, đánh hơn nửa giờ thì mới tạm ngừng, vị hòa thượng đó cuối cùng cũng bị bắt, bị bọn chúng giày vò đến chết đi sống lại, trong lúc bọn họ vừa hỏi vừa đáp, tại hạ phải giật mình sửng sốt. Lão gia tử hãy đoán thử xem vị hòa thượng đó là ai?

Thánh Thủ thần y cười đáp:

- Ai mà biết được? Người hãy tiếp đi.
- Đó là Thiên Mục Sơn Đại Phương Thiên Tự...
- Ai da! Là Đại Phương Thương Nhân sao ?
- Đúng là lão, đó là người bạn chí thân của lão gia tử
- Lão ra sao rồi?
- Bị đối phương tra hỏi, thật là quá tàn nhẫn
- Bọn chúng hỏi gì?
- Hỏi về hành tung của lão gia tử

- Thượng Nhân thà chết chứ không chịu nói, nhưng bị một lão quỷ không biết dùng tà thuật gì, dùng tay ấn lên trên đầu của Thượng Nhân, lão lầm rầm đọc với giọng rất cổ quái, Thượng Nhân lúc này lại nói ra, để lộ ra sự khác thường.

Ngọc Kỳ tiếp lời:

- Đó là Cửu Âm Mê Hồn thuật.

- Thượng Nhân nói ra nơi ẩn cư của lão gia tử, thì liền bị chôn sống ngay. Mấy tên ác tặc ấy nói lên một tiếng: “Mau mau thông báo cho cơ sở ngầm của Quế Dương phân bang để truyền tin”, rồi liền kéo nhau đi. Tại hạ nghe xong rợn cả tóc gáy, mau chóng đi ngay trong đêm. Mỗi giao hảo giữa lão gia tử và gia tổ không phải là không sâu đậm, tại hạ từ nhỏ cũng thường hay làm quấy lão gia tử, nay được tin tức, há không nôn nóng sao! Lão gia tử! Tại hạ bên ba đã gần nửa tháng, chạy đến để báo tin, há mới biết chút xíu nữa thôi, lão đã đuổi tại hạ đi rồi.

Thánh Thủ thân y lầm rầm một mình:

- Quái lạ! Bọn chúng tìm ta để làm gì ?

Ngọc Kỳ đột nhiên nói:

- Bọn chúng đã giết Đại Phương Thượng Nhân, nhất định là cũng không có thiện cảm đối với thân y tiền bối. Tối nay, Bách Độc Long đã phái người tới, hiển nhiên là người ở Hồ Trảo sơn cũng biết được tin này, kẻ chết này chậm chạp không phát châm, nhất định đợi cơ hội để tính tại hạ luôn trong đó, sau khi bị phát hiện, chỉ còn là đối phó trước với lão gia tử, lão gia vẫn là một vật sẵn chính của bọn chính. Chúng ta cần phải rời khỏi nơi này, nếu không, nhất định bọn địch sẽ tới đây, chúng ta nguy hiểm không biết lường đâu được!

Chí Trung nói một cách nôn nóng:

- Chuyện này không được chậm trễ, đi mau thôi! Nói xong liền đến ảm Ngọc Kỳ.

Thánh Thủ thân y cắn răng nói:

- Lão phu không đi, xem chúng nó...

Ngọc Kỳ vội vã tiếp lời:

- Lão tiền bối! Trước mắt không phải là lúc lý lẽ với bọn hung ma. Văn bối khẩn cầu lão tiền bối nên rời khỏi đây, cùng đi với bọn tại hạ, không biết lão tiền bối ưng thuận không?

Thánh Thủ thân y đột nhiên giậm chân một cái, nói:

- Được rồi! Sau này, ta sẽ tìm bọn chúng trả lại công bằng cho ta...

Lão lao vào nội phòng, dọn đồ đạc vào cả một túi, xong bắt đầu châm lửa đốt đồng được thảo, lập tức ngọn lửa vút cao

- Đi thôi! Chỉ trong chốc lát, là sẽ tiêu hủy ba mươi năm tâm huyết của ta, cái bọn ma quỷ này! Sẽ có một ngày...

Lão mắng rửa không ngớt khi đi ra khỏi căn phòng ở dưới đất.

Năm con ngựa và một con lừa trắng kiện, chạy như điên xuống núi. Khi đi ra đường cái quan, bèn đi thẳng về hướng đông, chạy như bay. Ngọc Kỳ nói:

- Khương thúc! Xin hãy cho người đi trước dò đường, để tránh gặp bọn chúng.

- Ta xin đi trước cho, xin lưu ý tín hiệu. Bách Vĩnh Niên liền chạy nhanh lên phía trước

Tới nơi chỗ Thanh Hoa giấu ngựa. Tìm được vật để cưỡi. Bách Vĩnh Niên chạy về trước cảnh giới, phía sau, sáu con ngựa và một con lừa, chạy như bay về hướng Lộ Châu.

Đi vào vùng núi không xa, trước mặt vang lên tiếng vỗ ngựa, Bách Vĩnh Niên quay lại báo:

- Ở phía trước có một đám người đang phi ngựa tới, chúng ta tạm thời tránh mặt.

Mọi người liền chạy vào sơn cốc, trốn một bên.

Lát sau, hơn hai mươi con ngựa giống như một trận cuồng phong cuốn tới, đi thẳng về phía tây của Lục An châu.

Đội đoàn ngựa đi qua rồi, Bách Vĩnh Niên vẫn ở phía trước, cũng dắt theo một người khác chạy lên trước dò đường.

Qua ngày hôm sau, thì đã qua khỏi Lộ châu được hai mươi dặm.

Đoàn ngựa thứ nhất khi đến sơn cốc, là từ Lục An tới, lúc họ đang chạy vội tới thì những thôn dân đang vội vàng cứu lửa, sau khi hỏi rõ biến cố xảy ra ở đây, họ chỉ còn đành phải theo tung tích mà đuổi theo.

Thôn dân nơi này không biết được tử tử, cho biết là có nghe thấy tiếng quát tháo om sòm mà thôi. Đám người này cho rằng bọn họ đã bị bắt đi, vội vàng tung ngựa đuổi theo như điên.

Khi gần đến vùng núi, thì hơn hai mươi con tuấn mã từ hướng Lộ Châu chạy xông lên trước mặt

Những người từ Lục An tới, người đi đầu tiên đột ngột quát lớn:

- Ai đó? Hãy nhường đường đi!

Ngựa vẫn xông lên phía trước, hai bên sắp sửa gặp nhau

Người ngựa từ Lộ Châu tới, buông ra tiếng quát vang như sấm:

- Uy gia vũ nội

Tiếp theo là một giọng nói vang vọng cất lên:

- Võ lâm tranh hùng.

Những người từ Lục An tới, đột nhiên gầm lên giận dữ đến kinh thiên động địa

- Giết đừng cho bọn chúng chạy thoát

Tiếng giết vang lên ngút trời, hai bên cùng lao vào một trận đồ sát. Sau cùng, khi chỉ còn lại không còn bao nhiêu, họ tóm lấy người của hai bên tra hỏi, thì mới biết chưa ai tóm được bọn kia, thế là lập tức tách nhau ra, chạy ngay về hướng Lộ Châu

Nhưng hai bên đều nghi ngờ rằng đối phương đã có một nhóm đem Thánh Thủ thân y đi rồi, đến vùng núi, một lời không ăn ý làm cho hai bên lại tử chiến. Đến ngày hôm sau, trời mờ sáng, thì mới tản ra, những người còn sống sót không có tới một hai phần mười, hai bên tổn thất đến mức thảm hại.

Bảy con ngựa cùng một con lừa đều mệt mỏi quá rồi, trời vừa sáng tỏ, không tiện đi tiếp, bọn họ bèn kéo vào một thôn trang nhỏ, rút xa đường cái quan để ẩn nấp, và nghỉ ngơi tại đó.

Họ lấy kim ngân kêu nông gia chuẩn bị đồ ăn thức uống họ và cho cả lừa ngựa, lúc này bọn họ mới có thời gian để thuật lại chuyện trải qua của mỗi người.

Thanh Hoa ngồi bên giường Ngọc Kỳ, hỏi Chí Trung rằng:

- Khương thúc có phải là từ Ôn Châu tới?

- Không! Đại quân gia từ Tùng Minh đến, được lệnh phải đón tiểu thư và công tử trở về đảo, còn Nhị công tử đâu rồi?

- Chân đệ vẫn ở phủ Hà Nam, tại sao nhất định bắt chúng ta phải quay về hử ?

- Nói ra thì rất dài, Ngọc Hoàn đảo Bành đảo chủ đã sai người đưa thư đến nói rằng phải tìm ra Cốc lão gia tử, nếu giữa trung tuần tháng hai mà không đem người đến nộp, thì đầu tháng ba sẽ tấn công đảo ta, bây giờ chưa tới tháng ba, còn xa lắm, đảo chủ sợ tiểu thư và công tử bị người ám toán, cho nên bắt hai người trở về trước tháng ba.

Lương Thiên Hùng tiếp lời:

- Đó chính là quỷ kế của Vô Vi bang, ba năm trước, bọn chúng đã xâm nhập vào Ngọc Hoàn đảo, uy hiếp Bành Xương Minh vào khuôn phép, xây dựng Đông Hải phân bang, lần này tấn công vào Độc Long đảo, thời gian chính xác là mười lăm tháng hai.

- Tin tức của Lương huynh đệ dựa vào đâu mà có?

- Sự vụ trong bụng tại hạ đều dò hỏi rất kỹ, việc này là do chính tại hạ nghe được từ Ngũ Thông quán chủ và Tam Tương Huyền nữ nói ra, không thể sai được. Bọn chúng muốn đoạt lấy Độc Long đảo để làm sào huyệt ở Hải ngoại, vạn nhất ở Trung Nguyên nường thân không được, thì sẽ trốn vào ở trong đó.

Chí Trung giận dữ đến kinh hãi, giẫm chân nói:

- Hổng rồi! Chúng ta đã bị mắc lừa rồi!

Thanh Hoa ngạc nhiên liền hỏi:

- Tại sao?

- Người của chúng ta đều tản ra khắp bờ biển, chuẩn bị ứng chiến, đến hạ tuần tháng hai thì mới quay trở lại đảo. Nếu Vô Vi bang phát động vào mười lăm tháng hai, chúng ta làm sao trở tay cho kịp.

Thanh Hoa lại hỏi:

- Tại sao lại phải tản ra khắp nơi.

- Đó là ý của đảo chủ, nghe nói đảo chủ vào ngày ba tháng ba, sẽ cất quân tiến quân vào Trung Nguyên, cần phải đi trước để sắp xếp, nguyên nhân ra sao thì đảo chủ vẫn chưa nói ra.

Ngọc Kỳ quay sang Thiên Hùng hỏi:

- Ngũ Thông quán chủ không phải là đối nghịch với Vô Vi bang sao? Vì đã giết đi ba mươi sáu cao thủ của phân đàn phủ Cửu Giang, phiêu bạt chân trời góc biển, đến nay âm tín hoàn toàn không có, làm sao lại tham gia vào Vô Vi bang?

Thiên Hùng cười nói:

- Đó là trò chơi lừa bịp của Ất Thanh yêu đạo làm cho người ta tin chắc rằng lão không còn trên nhân gian này nữa, đến nay, tại sao gần đây lại công nhiên xuất hiện, những nhân vật đầu não trong bang cũng ngỡ ngàng không biết thế nào.

- Bách Độc Long có phải là đã trở mặt với Ất Thanh?

- Điều này ngược lại rất đúng. Ất Thanh đối với Bách Độc Long hận đến tận xương tủy.

Ngọc Kỳ đột nhiên nói với mọi người rằng:

- Tại hạ muốn trình bày thiển kiến của mình, không biết các chư vị trưởng bối có cho là được chăng?

Bọn người đều chăm chú nhìn cả vào chàng, giọng chàng vang lên lạnh lạnh:

- Vô Vi bang muốn tiến quân lớn tấn công Độc Long đảo, nhất định là dự liệu lui bước ở hội Hoàng Sơn ngày Đoan Ngọ, tại hạ suy nghĩ rất nhiều, ý của Ngọc Kỳ là bằng hữu Bạch đạo vào tháng hai...

Khương Chí Trung lắc đầu nói:

- Dương công tử! Tệ đảo chủ tuyệt đối sẽ không đồng ý, trong đảo từ trước đến giờ không cho người ngoài được vào, đó là luật của đảo

Ngọc Kỳ trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Đã như thế thì, Ngọc Kỳ muốn sau khi thăm viếng tổ phụ, sẽ đến Ngọc Hoàn đảo gây trước một trận náo loạn, giết hết bọn hung đồ, các vị lập tức phái người gọi Nguyên Chân đệ trở về. Thiên Hùng thúc xin thay tiểu diệt báo cho Hạo Nhiên Công biết rằng sau khi tiểu diệt tìm được tổ phụ rồi, đầu tháng năm hoặc vào cuối tháng tư, sẽ gặp mặt ở Sư Tử Lâm, còn Thiên Bá thúc...

Thiên Bá cười nói:

- Tại hạ không phải là người trong giang hồ, xin đừng lo lắng cho tại hạ

Ngọc Kỳ quay sang Thánh Thủ thần y nói:

- Lão tiên bối từ nay về sau vùng định cư...

Khương Chí Trung tiếp lời nói:

- Nếu như Lão lão tiên bối bằng lòng, văn bối muốn khẩn thiết mời đến Khuất Giá Ẩn Tây tệ đảo. Độc Long đảo thật sự không cho phép người ngoài được vào, nhưng nếu khách đáp ứng là không bỏ đi, thì vẫn hoan nghênh đón nhận. Trong đảo, những hoa thơm cỏ lạ mọc rất nhiều, vách đá ở Phi Nhai có rất nhiều linh dược, lão tiên bối nếu đồng ý khuất giá, văn bối thành khẩn mời đại giá cùng đi luôn thể.

Thánh Thủ thần y trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi :

- Cốc lão gia tử là ai vậy?

- Song Tuyệt Kỳ Nhu Cốc Dật

- Hiện tại đang ở trên đảo sao?

- Vâng, trước kia đã dừng chân ở lại đảo được hai mươi năm rồi.

- Lão phu ta là người gần xuống mồ rồi, quý đảo chủ không biết có hoan nghênh không?

- Xin lão tiền bối an tâm, tề đảo chủ rất hoan nghênh những vị võ lâm tiền bối của Trung Nguyên hạ cố đến đảo.

- Như vậy, lão phu sẽ làm rối quý đảo chủ một chuyện.

Chí Trung nói:

- Chuyện này không được chậm trễ, bọn địch cho rằng chúng ta sẽ đi vào ban đêm, nhân lúc cao thủ của bọn chúng chưa tập trung được, xuất kỳ bất ý, ngay đêm nay chúng ta phải đến ngay Sùng Minh, lên thuyền ngay, bọn chúng chỉ còn cách nhìn biển mà than thở vì không biết làm sao. Vĩnh Niên lập tức đến phủ Khai Phong ngay, huynh sẽ đưa tiểu thư và lão tiền bối lên đường trở về đảo gấp.

Thanh Hoa làm sao chịu đi, nàng nói một cách kiên quyết:

- Không được! Tiểu diệt sẽ cùng Kỳ ca xông vào Ngọc Hoàn đảo, Khương thúc có thể đi trước. Từ đây đến mười lăm tháng hai, chỉ còn hơn nửa tháng. Khương thúc xin hãy chuyển lời đến gia gia rằng, đón giặc ở trong nhà không bằng giết giặc ngoài đồng, tốt nhất có thể đánh ở ngoài Độc Long đảo, đánh cho bọn chúng tơi bời tan tác.

Ngọc Kỳ cũng nói:

- Khương thúc! Tiểu diệt cũng có ý như thế, nếu để cho bọn địch xông vào trong đảo, e có điều bất diệu. Một mặt bản đảo nên chia người phòng hộ những kẻ lén xâm nhập vào đảo quấy rối, một mặt chặn đường bọn chúng ở ngoài đảo, còn tiểu diệt thì đập vào sào huyệt của bọn chúng.

- Hiền diệt một mình xông vào, há không quá mạo hiểm sao?

Thanh Hoa liền nói:

- Còn có tiểu diệt nữa.

- Tiểu thư nếu không trở về, đảo chủ làm sao yên lòng được? Tiểu thư không được khinh xuất, trên mình thuộc hạ đã gánh lấy ngàn vạn sự hiểm nghèo rồi.

- Không! Đừng quan tâm đến chuyện của tiểu diệt được không?

Giọng nói của Thanh Hoa có vẻ hơi giận. Ngọc Kỳ chỉ còn cách khuyên nàng:

- Hoa muội nên đi trước một bước là hơn, đầu tháng hai phái người đánh thuyền đến Ôn châu đón huynh, huynh sẽ tới đó ngay.

Thanh Hoa nghiêm sắc mặt lại nói:

- Huỳnh không cho muội ở bên cạnh, một mình muội xông vào cũng chẳng sao cả.

Chí Trung đâm hoảng, lão biết cá tính của cô tiểu thư này lắm, đừng xem nàng trước mặt Ngọc Kỳ giống như một con chim nhỏ, nếu nhờ làm cho nàng phát cáu, thì ngay cả đảo chủ cũng phải nhường cho nàng ba phần, nàng đã được nuông chiều từ nhỏ. Lão bèn đưa mắt ra hiệu cho Ngọc Kỳ, nói:

- Vào ngày thứ mười, ta sẽ đưa thuyền đến Ôn châu, hiền đệ sẽ đưa tiểu thư đến đó.

Thanh Hoa tiếp lời nói:

- Khương thúc! Xin neo thuyền ở Giang Khẩu Hư Vân, ở Ôn Châu, bọn cướp nhất định sẽ bao vây dày đặc bốn phía, nguy hiểm lắm.

- Được! Chúng ta đi trước một bước vậy

Bách Vĩnh Niên nói:

- Dương công tử! có lẽ cũng phải lưu người lại để chăm sóc mới được.

Ngọc Kỳ cười nói:

- Không sao đâu! Vết thương của tiểu đệ cũng không trở ngại lắm.

Thánh Thủ thần y cũng nói:

- Thương thế của Dương công tử thật sự không có gì nguy hiểm, đó không phải là do thuốc của lão phu hay, mà chính là do thể chất của Dương công tử không giống với người thường, trong thiên hạ ai cũng giống như Dương công tử, thì cái nghề thầy thuốc của lão hủn phải vứt bỏ đi thôi.

Mọi người lập tức cải trang, từ biệt nhau một cách thiết tha, rồi ai đi đường nấy.

Sau khi tiễn mọi người đi rồi, thì Thanh Hoa quay sang Ngọc Kỳ làm nũng một trận, nàng trịnh trọng tuyên bố với chàng, bất cứ tình hình nào, dù cho đuổi nàng cũng không đi.

Hai người nghỉ ngơi được hai ngày một đêm, thì tới canh ba đêm ấy, mới lặng lẽ lên đường. Theo phương hướng mà lão bộc Thanh Tương nói cho biết. Hai con ngựa theo con đường nhỏ trong núi rừng, phi gấp về đông bắc, chia nhau ra ngồi trên lưng ngựa là Ngọc Kỳ và Thanh Hoa. Gần đến núi Thiệu Quang, Ngọc Kỳ càng lúc càng nôn nóng, chàng sắp gặp lại những người thân mà chàng đã xa cách họ hai mươi năm. Trong lòng chàng vô cùng hồi hộp, chàng không biết lúc gặp tổ mẫu gia gia và mẫu thân, cần phải làm thế nào cho đúng đây.

Thanh Hoa biết được tâm tình của chàng. Nàng chậm chậm nắm lấy dây cương, chạy lại gần chàng, nói một cách dịu dàng:

- Kỳ ca, hãy giữ bình tĩnh chứ, đáng lẽ ca ca phải vui mừng mới phải, mà sao gương mặt của ca ca trông khó coi quá.

Ngọc Kỳ bàn tay run run, khẽ nắm bàn tay nàng, nói:

- Hoa muội! Trong tâm của huynh đang rất rối ren, đang xúc động ghê gớm. Có lẽ, tổ mẫu và gia gia má má không nhận ra huynh...

- Ca ca đừng lo lắng, lão bá bá Thanh Tương vừa liếc qua đã nhìn ra huynh rồi, thì bà bà cũng không thể nào không nhận ra.

Xa xa, chân núi bao bọc một tòa trang viện giống như cảnh tượng kỳ lạ ở Tây Thiên, ngọn núi đã bắt đầu hiện ra trước mặt chàng.

Phía nam trang viện khoảng chừng năm dặm là một thôn xóm có khoảng một trăm hộ.

Tòa trang viện ở dưới chân núi, là nhà ở rất bình thường, hai bên là nhà kho, phòng để củi, chuồng gia súc..vân..vân... Chỉ hơi liếc qua, liền biết ngay đây là nơi ở của một thôn phu

Khoảng đất trống ở phía trước gian phòng giữa, có hai bóng dáng của đôi thiếu niên, một cao một thấp, mình mặc chiếc áo da, với chiếc quần bằng vải bông màu xanh, đầu đội chiếc nón ấm, vừa thoáng nhìn là biết ngay đó là một nam một nữ, dáng người thật thà chất phát, nhưng dung mạo phi phàm.

Hai thiếu niên nam nữ nhìn chăm chú vào hai người đang phi ngựa tới. Bên mình họ, ba con chó săn sủa lên oảng oảng:

Ngọc Kỳ kêu khẽ lên:

- Đó là Tuyên đệ và Doanh muội.

Ngọc Kỳ vừa nhìn liền thấy ngay, gương mặt của thiếu niên đó thật giống mình, vì vậy, chàng liền đoán ra những điều mà lão bộc Thanh Tương đã nói cho chàng biết, nhị đệ Ngọc Tuyên, và tam muội Ngọc Doanh.

Thanh Hoa buông tay chàng ra, nói:

- Ca ca, hãy bỏ chiếc mũ ra

Ngọc Kỳ giơ tay kéo chiếc mũ xuống, hiện ra một bộ mặt thật của mình. Thanh Hoa cũng bỏ chiếc nón ra, hiện ra bộ tóc đã được kết lại, với dáng hình như vậy, nàng vẫn là nữ cải nam trang.

Hai người theo con đường nhỏ chạy thẳng vào trong sân, rồi cùng nhảy ra khỏi lưng ngựa

Hai thiếu niên nam nữ bước đến nghênh tiếp, Ngọc Kỳ lao về phía trước chừng mười bước, đột nhiên đứng lại ngỡ ngác

Ơ! Tiểu cô nương kêu nhẹ, đôi mắt hết liếc từ Ngọc Kỳ rồi sang thiếu niên, khuôn mặt lộ vẻ hết sức ngạc nhiên.

Ngọc Kỳ hơi kích động, đột nhiên vươn hai tay ra trước.

- Tuyên đệ, Doanh muội

Hai người hơi kinh ngạc, thiếu niên kêu lên:

- Người là ai?

- Ta là Kỳ ca

Tiểu cô nương kêu lên:

- Có phải là Kỳ ca, người đã đi theo Cốc lão gia tử.

- Đúng rồi! Huynh rời nhà đã hai mươi năm...

Thiếu niên mở to đôi mắt hỏi:

- Ai đã nói cho huynh biết tên thật của chúng ta?

- Mấy ngày trước đây, huynh đã gặp Thanh Tương bá bá...

- A! Đại ca... Tiểu cô nương nhảy bổ về phía trước.

- Đại ca... Thiếu niên cũng lao theo.

Ba người ôm chầm lấy nhau, nước mắt họ chảy xuống, họ ôm chặt lấy nhau chẳng muốn rời.

Thanh Hoa từ từ lại gần nói:

- Tuyên đệ! Doanh muội! Mau dẫn đại ca đến gặp tổ mẫu! Đừng để người khác sinh nghi.

Ba người liền buông nhau ra. Ngọc Tuyên nói:

- Tiểu muội hãy dắt ca ca đi gặp tổ mẫu, huynh dẫn ngựa cột xong rồi vô ngay. Xong chàng quay sang Thanh Hoa hỏi:

- Vị này là...?

Thanh Hoa cười cười, nàng kéo lấy vai Ngọc Doanh hết sức thân thuộc, nàng quên mình đã giả dạng nam trang.

Ngọc Doanh xoay mình lướt vào trong lòng Ngọc Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, nói rằng:

- Vị này... động tay động chân, không phải là người tốt.

Ngọc Kỳ cười khê đẩy em mình ra nói:

- Doanh muội! Vị này gọi là Hoa tử tử, nàng cải trang đấy.

Thanh Hoa cũng cười nói:

- Tử tử là Triệu Thanh Hoa, bạn thân của Kỳ ca đó.

Tiểu cô nương đột nhiên lao vào lòng nàng, cười nói:

- A! Vừa rồi nhìn rõ khuôn mặt tròn tròn của tử tử, mới không tin đó là nam nhân.

Ngọc Tuyên tiếp lời nói:

- Hoa tử! Xin hãy vào bên trong mà ngồi, tiểu đệ sẽ đến ngay.

Tiểu cô nương một tay nắm tay Thanh Hoa, một tay nắm tay Ngọc Kỳ, chạy đến trước cửa, lấy chân khê đạp một cái. Ba người đi vào trong nhà, rồi lao thẳng vào nội viện. Một vị lão nhân ăn mặc theo kiểu nông phu, từ trong nội đình đi ra, lão kêu lên một cách kinh ngạc.

Tiểu cô nương kéo hai người lao đến nói:

- Tam bá! Đại ca đã trở về rồi.

Trong nội đình, cũng xuất hiện một người trung niên hùng vĩ và một phụ nữ trung niên gương mặt khoan thai, hiền từ, hai người ăn mặc theo kiểu thôn phu, nhưng mặt mày vẫn lộ vẻ siêu phàm. Ngọc Kỳ vừa thấy gương mặt của người trung niên, thì chàng liền cảm giác dưới chân hơi nhũn ra.

Tiểu cô nương kêu lên:

- Gia gia, má má! Xem ai trở về đây nè? Tiểu cô nương liền buông tay ra, chạy đến bên mình mẫu thân.

Ngọc Kỳ chạy đến cửa môn đình, thì trong mắt ngấn đầy lệ

“Gia gia, má má...” Chàng chỉ kêu lên một tiếng, người ngã về phía trước, chàng lao thẳng vào trong đình.

Hai người này đúng là phụ mẫu thân sinh của Ngọc Kỳ, họ cũng kêu lên một tiếng trong sự kích động: “Kỳ nhi”, thì nước mắt đã rơi xuống lã chã.

Ngọc Kỳ cung kính quỳ lạy dưới chân của song thân, toàn thân run lên.

Tiểu cô nương nhẹ nhàng đi đến bên mình Thanh Hoa đang cảm động đến nỗi nước mắt không ngừng rơi xuống, nhón chân nói khẽ vào tai nàng:

- Tỷ tỷ, muội đưa tỷ tỷ đi gặp tổ mẫu trước. Thế là nàng nắm lấy tay Thanh Hoa, kéo thẳng vào gian trong.

Cách đó khoảng mười lăm dặm về phía nam, ở phía Phụng Dương, trong đại điện của Bắc Lộc Hồng Đô ở núi Bạch Vân, xuất hiện bóng dáng của Thần Kiếm thư sinh. Y đang ngồi trên bồ đoàn, quần áo xộc xệch, nằm gọn trong lòng y là một nữ đạo cô vóc người mỹ miều đầy đà. Hai người đang suồng sã phóng dăng với nhau, không thềm chú ý tới bức tượng của Lữ Tổ được đặt trên khám thờ.

Chung quanh hai người là sáu nữ đạo cô đáng người cũng đẹp không kém, họ cũng đang đùa giỡn với nhau, chốc chốc lại thọc tay vào chọc ghẹo hai người.

Nơi đây chính là sào huyệt của Phụng Dương nữ quán Thanh Hư đạo cô, nữ đạo sĩ phong lưu nổi tiếng giang hồ. Dáng vẻ bên ngoài của Thần Kiếm thư sinh rất nho nhã hào phóng, càng làm cho nữ nhân mê mẩn cả tinh thần, vì vậy y sớm là một vị thượng khách ở nơi này. Y đã đợi ở đây ba ngày rồi, Thanh Hư đạo cô vẫn chưa thấy quay trở lại. Nhưng y không nôn nóng, y tin rằng thế nào vị đạo cô cũng gặp được may mắn, thế nào cũng hoàn thành được công việc mà y đang rất kỳ vọng, vì vậy mà y an tâm chờ đợi.

Trong đại điện, ánh lửa sáng trưng, ấm áp như mùa xuân. Y đang ngồi trên bồ đoàn trong tay ôm lấy một nữ đạo cô, trên mình chẳng có một mảnh vải che thân nào, tay y không ngừng rờ rẫm từ trên xuống dưới, khoái chí cười một cách dâm dăng.

- Ngoan nhá! Nơi đây là Lữ Tổ điện, cần phải thêm Hòa Hợp Nhị Tiên mới đúng.

Nữ đạo cô cười một cách dâm dăng, hào hển nói:

- Hảo nhân à! Chúng ta không phải là “Hòa Hợp Nhị Tiên” sao?

Một nữ đạo cô khác áp sát người trên vai Thần Kiếm, cười nói:

- Hử! Ai nói chỉ có nhị tiên đâu nào?

Thần Kiếm thư sinh cười hì hì, kéo nàng ta ngã xuống, giật chiết dây đai ra, thuận tay lột luôn chiếc áo. Vị đạo cô này ngoài chiếc áo ngoài khoác trên mình, thì bên trong chẳng có mặc một thứ gì. Y đưa tay sờ lên bộ ngực thật mềm mại của ả, cười nói:

- A! Ta nói sai rồi, đúng là phải nói hòa hợp quần tiên mới đúng chứ.

Ngay lúc đó, cánh cửa bên ngoài kêu kệt một tiếng, ba bóng người nhỏ nhắn lướt vào như bay.

Các nữ đạo cô kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng lấy chiếc áo ngoài che kín người lại.

Thần Kiếm thư sinh cũng đứng dậy nhanh như cắt, choàng vội chiếc áo ngoài bào, cấp lấy thanh kiếm cổ để ở bên cạnh.

Nhưng khi y vừa nhìn rõ người mới đến, thì bắt đầu trấn tĩnh lại, nói:

- Muội đến đây làm gì?

Người mới đến chính là Trì Khiêm, và hai nữ tỳ Tiểu Phương và Tiểu Cúc.

Trì Khiêm với sắc mặt vô cùng giận dữ, giọng nàng hết sức bén nhọn, hỏi:

- Huynh đã bắt hấn đi đến nơi nào rồi.

Thần Kiếm thư sinh hơi ngạc nhiên trả lời:

- Ai đã bắt hấn đi rồi?

- Huynh thật là khéo giả vờ, hãy giao hấn cho muội đi.

- Gia gia có lệnh là bắt được hấn thì phải giết ngay, muội không nghe lời ư?

- Muội không thèm quan tâm, giờ chỉ hỏi câu duy nhất, huynh giao hay là không giao ?

- Vẫn chưa bắt được, làm sao giao cho muội được.

- Huynh nói dối! Hấn vừa đến Phượng đài thì đã biến đâu mất, huynh giả dạng là Âu Bằng ở bên mình hấn. Bây giờ thì đang hưởng phúc ở đây, hiển nhiên là đã tóm được rồi. Huynh giao hay không giao?

- Cái gì? Muội nói hấn đã từng có mặt ở Phượng đài?

- Ai nói không phải?

- Hồng rồi! Còn Thanh Hư đạo cô? Nàng...

- Hừ! Nàng ta đã cùng hấn khoái hoạt trong ngôi nhà đổ, chính mắt muội trông thấy. Nhưng khi hấn cùng với tên tiện tì đánh đá ấy đi ra thì trong địa huyết đầy những vết máu, nhất định là hấn đã lọt vào tay đạo cô rồi.

- Quái lạ! Tại sao không thấy bóng dáng của y?

- Huynh vẫn còn làm ra vẻ? Chính xác là huynh đã thuận buồm xuôi gió ở Phượng Đài, mau đem người ra nộp cho muội. Muội sẽ có lời nói trước mặt gia gia.

- Tiểu muội! Đừng có bức người quá được không? Thật sự là huynh không biết gì cả.
- Muội không tin! Huynh đang nói dối.

Cửa điện vang lên tiếng gõ cửa

Thần Kiếm thư sinh kêu lên:

- Có chuyện gì không? Vào đi!

Bên ngoài vang lên tiếng của một nữ nhân:

- Có một người từ Hà Nam, xin vào gặp công tử.
- Cho hắn vào đi.

Cửa điện vừa mở ra, trước bậc thềm xa khoảng mười trượng, một người một ngựa đang tiến đến hiên quan môn. Trong miệng, mũi của người đó lẫn con ngựa không ngừng tuôn ra những làn khói trắng.

Một nữ đạo cô đứng ở bên cửa truyền xuống:

- Công tử cho gọi người vào.

Vị đại hán để cây roi lên trên yên ngựa rồi lướt vào trong đại điện.

Hắn phủ phục gập đầu trước Thần Kiếm thư sinh, nói:

- Khấu kiến công tử gia.
- Đứng dậy đi! Có chuyện gì?

Đại hán đứng dậy khom mình bẩm báo:

- Chủ nhân có lệnh truyền cho tiểu nhân bẩm báo công tử, xin công tử hãy mau chóng đến Hoàng Sơn, tìm yết kiến yêu đạo Ất Thanh.

- Người có biết tình hình cụ thể tử mĩ chưa? Dương tiểu cầu vẫn chưa bị tóm mà!
- Dương tiểu cầu đã chết dưới Bách Biện Kim Thoa của Ba Thiển Long.

Thần Kiếm thư sinh vui mừng kinh hãi nói:

- Thật sao?

Khuôn mặt của Trì Khiêm biến sắc, nàng cất giọng the thé:

- Tại sao? Ai nói thế? Ba Thiên Long đi về Lộ Châu mà...

Tên đại hán nói:

- Dương tiểu cầu ở phía đông Lục An đã đấu nhau một trận kịch liệt vào ban đêm, Lục An tam sát đã bị chết hai, Dương tiểu cầu đã trúng thoa mà chết, còn người nữ kia đã được người của Độc Long đảo cứu đi, không biết kết cuộc ra sao.

Trì Khiêm kêu lên một tiếng, thân hình lướt nhanh ra ngoài cửa nhanh như chớp. Tiểu Phương, tiểu Cúc vội vàng đuổi theo, thoáng cái, bóng dáng ba người mất tăm.

Thần Kiềm thư sinh nói:

- Tìm Ất Thanh để bàn chuyện đại sự phải không?
- Có lẽ là thế, nhưng chủ nhân nói, có thể hạ thủ thì lập tức ra tay ngay.
- Để cho hắn tự sinh tự diệt không tốt hay sao? Không cần phải mạo hiểm phí sức như thế.

- Ất Thanh đã tìm đến Thánh Thủ thần y, khả năng y không còn sợ chúng ta nữa, vì vậy, chủ nhân ra lệnh phải hạ thủ trước khi gặp Thần Y.

- Ai nói lão đã tìm đến Thánh Thủ thần y?

- Phục Trang Tiên của Vô Vi bang đã báo tin nơi ẩn cư của Thánh Thủ thần y, Đàm Hồng đại sư lập tức sai ba người đến hạ thủ, không ngờ đã trễ một bước, một người bị thiêu chết ở trong nhà, còn hai người kia thì bị chết ở nơi thâm sâu trong sơn cốc, nhất định đây là hành vi của cao thủ Vô Vi bang.

- Người hãy đi trước một bước, ta sẽ theo sau đến ngay Hoàng Sơn.

- Vâng! Chủ nhân đã từng dặn dò chuyện Vô Vi bang tiến công vào Đông Hải, chúng ta bắt tất phải can thiệp vào, lúc cần thì có thể phá rối ngầm, không được để cho hắn ngồi làm lớn.

- Ta biết rồi.

- Tiểu nhân xin cáo lui.

Tên đại hán vừa đi, thì không lâu sau Thần Kiềm thư sinh cũng vội vàng rời khỏi Hồng Đô Quán.

Ở hữu ngạn bờ Trường Giang, có hai người đang đi vội vã trong đêm tối, cả hai đều là hòa thượng, cùng đi với hai hòa thượng là hai đại hán cao lớn, một người vai đang vác cây cung lớn, còn người kia thì mục quang có màu sắc tím. Một trong hai vị hòa thượng là Cửu Chỉ Phật, tốc độ của bốn người đi mau như tên bắn. Chỉ nghe lão hòa thượng nói:

- Du thí chủ! Ất Thanh yêu đạo tìm Thánh Thủ thần y, ngoài ra cũng có người khác tìm thần y, bọn họ tại làm sao lại tìm cái lão già cổ quái ấy, như vậy là có dụng ý gì? Thật là chuyện quái lạ!

- Thánh Thủ thần y không những có thể làm đổi màu bạch cốt mà còn có thể giải được các loại kỳ dược bách độc, nhưng lão đã rút khỏi giang hồ. Người tài như lão, ai mà không muốn đón.

- Đáng tiếc! Hai viên đạn của Dư thí chủ đã làm cho lão chết rồi, nếu không thì có thể hỏi ra manh mối.

- Không làm như thế! Chúng ta ắt phải lộ diện. Đại sư không thấy những người có mặt trong nhà vào lúc đó sao, công lực há chẳng phải nhỏ! Nếu bị đuổi theo, chúng ta có thể bị bức bách lộ diện thôi.

Người mất tím đột nhiên nói xen vào:

- Cao thủ của Vô Vi bang đều tập trung đến Giang Nam, đó là điều không bình thường, chúng ta cũng phải dò tìm ra căn nguyên mới được.

Cửu Chỉ Phật cười nói:

- Chuyện ấy ta e không phải dễ dàng? Nếu không phải là những nhân vật quan trọng trong bang nhất định không thể biết được nội tình, mà những người biết được, giả sử lọt vào tay chúng ta, cũng tuyệt đối không để lộ nội tình cho chúng ta hay. Chúng ta lại không thể để lộ thân phận, khó là khó ở chỗ này.

Kim Cung Ngân Đan nói:

- Chúng ta dốc hết sức thì được ngay.

Bốn bóng người mỗi lúc xa dần

oOo

Trong nội đình của nhà Dương gia, tối đó đèn đóm thật huy hoàng. Lão bà bà và những người thân, tất cả đều tụ tập cả ở trong đình.

Hai mươi năm qua, họ ẩn cư ở đây, chính là nhờ sự quan hệ của năm vị lão bộc trung thành. Trong năm vị lão bộc có một vị là người của thôn nhỏ này.

Họ không dám thuê mượn người ở đây, chuyện đồng áng đã có phụ thân của Ngọc Kỳ và năm vị lão bộc ấy lo liệu. Hai mươi năm nay, không phải là ngắn ngủi, họ đã trở thành người của địa phương này. Những người ở đây cũng xây dựng một mối cảm tình sâu đậm với họ, xem họ như một phần tử ở trong thôn, tuy nơi ở của họ cách thôn đến nửa dặm.

Khu vực này gần con đường lớn Chiêu Quan, nhưng không phải là một nơi danh thắng, cũng không phải là nơi thương khách cần phải đi qua, người ngoài càng ít muốn vào đây. Cả một vùng bình nguyên ở dưới núi này, trong vòng một trăm dặm không có làng mạc, thôn trang của họ cũng như mọi thôn trang khác, chẳng có tí gì nổi bật, vì vậy, hai mươi năm qua, họ vẫn bình an vô sự.

Bốn người lão bộc cảnh giới ở bên ngoài, để cả nhà cốt nhục được đoàn tụ với nhau.

Ngọc Kỳ ngồi dưới chân của bà bà. Trong phòng đèn đuốc rực sáng. Chàng tường thuật lại thật rõ cho mọi người nghe từ lúc theo Cốt Dật lên Âm Sơn, cho đến những chuyện trải qua gần đây.

Bên cạnh chàng là phụ thân và đệ đệ Ngọc Tuyên, bà bà một tay ôm lấy vai Thanh Hoa. Bên kia là tiểu muội Ngọc Doanh cùng thân mẫu ngồi dựa vào nhau. Khi Ngọc Kỳ nói đến chuyện bí mật trong địa huyết của Thanh tự đàn, và chuyện thụ nghệ với Lam Bích Ngọc đồng thời còn được tặng hạt lục châu, thì lập tức chàng lấy ra đem trình một viên bảo châu to bằng quả trứng chim bồ câu, tỏa ra màu xanh dịu dịu.

Bà bà đón lấy hạt lục châu thì gương mặt thoáng vẻ buồn, rồi nói:

- Hải tử! Đó là một vị tổ bà khác của con, tuy Thần Cung bảo chủ không thừa nhận tổ phụ của con, nhưng cả nhà Dương gia đều hết thủy thừa nhận bà ta.

Bà bà dường như đắm mình vào hồi ức chuyện xưa, rồi bắt đầu kể với giọng yếu ớt:

- Vào năm ấy, Bích Ngọc muội muội dưới sự bảo vệ của cao thủ Thần Cung Bảo, xuống phía đông ngao du kinh sư, bản thân chưa luyện qua Thần Cung Bảo tuyệt học, nhưng tên tuổi của Thần Cung Bảo cũng đủ để cho Bích Ngọc muội muội bình an vô sự trên giang hồ. Lúc ở phủ Bảo Định, thì tình cờ gặp gỡ tổ phụ con, mới gặp mà đã đem lòng yêu quý. Lúc đó, tổ phụ con đối với Bích Ngọc cũng có nhiều hảo cảm. Lúc ấy, tiếng tăm của tổ phụ con đã vang danh trên giang hồ, nhưng cường địch chung quanh cũng không ít, may mắn là dưới tay của muội muội có hơn mười cao thủ Thần Cung Bảo, dốc toàn lực che chở, nhiều lần trải qua được bao gian khổ hiểm trở. Muội muội cùng với tổ phụ con đi khắp chân trời góc biển, nhưng gia gia của Bích Ngọc muội muội là môn nhân của Côn Luân phái mà tổ phụ của con lại không hòa thuận với Côn Luân. Chỉ vì nhất thời thành kiến. Thần Cung Bảo chủ gia phụ của Bích Ngọc nhất định ngăn cản mối tình này.

Thanh Hoa đang vui đầu trên gối của bà bà đột nhiên hỏi:

- Còn tổ mẫu lúc đó thì sao?

Gương mặt của lão bà bà lập tức ửng lên một màu đỏ nhợt nhạt, nét rạng rỡ hiện lên như một tia chớp. Hình ảnh ngày xưa mơ hồ xuất hiện ngay trước mắt. Nhưng luồng chớp này chỉ xuất hiện chớp nhoáng, rồi khuôn mặt của bà bà lại trở nên ảm đạm, bàn tay nhỏ nhẹ vuốt lên tóc nàng, nói một cách chậm rãi:

- Vì muốn cho người mình yêu đạt được mục đích, con người có thể làm ra những hành động đặc biệt. Lúc đó, dưới sự sắp xếp của các vị trưởng bối hai bên, ta đã làm hôn ước với tổ phụ con. Nhưng để bày tỏ tấm lòng chân thành của ta đối với Bích Ngọc muội muội, vì cảm động về mối tình của muội muội, nên ta kiên quyết bắt Bích Ngọc muội muội cũng phải cử hành hôn lễ với chàng trong ngày hôm ấy. Nhưng sau hôn lễ chưa tới một tháng, trên đường về Long Môn, Thần Cung bảo chủ lại xuất hiện, muốn đặt tổ phụ con vào chỗ chết. Bích Ngọc nương nương của con sau cùng vì gia phụ, đã phát lời thề nguyện vĩnh viễn trốn dưới tròng tuyến, đoạn tuyệt với thế gian. Chỉ như vậy, thì mới bảo toàn được tính mạng của tổ phụ con. Muội muội trốn tránh ở đâu, thế nhân ngoài Thần Cung bảo chủ ra không ai được rõ. Bích Nhi con phải biết tại sao gia gia con lại bắt con bỏ võ luyện văn, và đặt tên cho con là Niệm Bích, tất cả việc ấy là để tưởng nhớ đến Lam Bích Ngọc muội muội.

Mọi người ở trong đình, nghe bà kể lại chuyện xưa đều không ngăn được tiếng nước mắt.

Lão bà ngồi trầm tư rất lâu, đột nhiên quay sang hỏi Thanh Hoa:

- Hoa nhi, ta hỏi con danh hiệu lúc ban đầu của lệnh tổ xưng hô như thế nào ?

Thanh Hoa hỏi một cách ngạc nhiên:

- Ý của tổ mẫu là...

- Lệnh tổ đã quan tâm đến Long Môn Dương gia, lại muốn con ngầm dò hỏi, nhất định là có mối quan hệ với nhà ta, cho nên ta mới hỏi như thế...

Trong lòng Thanh Hoa hơi có điều thấp thỏm không yên, nàng không biết là tốt hay xấu, nhưng lại không thể không nói:

- Gia tổ danh là Vô Cực, hiệu là Hư Vân Dật Khách. Sau này xây dựng cơ nghiệp ở Độc Long đảo, mới gọi là Độc Long đảo chủ.

Bà bà càng ôm chặt lấy vai nàng hơn, cười nói:

- Luận về vai vế, thì con so với Ngọc Kỳ cao hơn một bậc, nhưng việc này chúng ta có thể tùy nghi được.

Bà bà lại nhìn Ngọc Kỳ, nói tiếp:

- Chỉ còn ít ngày nữa là đến trung tuần tháng hai, con hãy ở đây hai ba ngày, sau đó thì phải lập tức đến ngay đảo Ngọc Hoàn. Ta cũng sẽ tái xuất giang hồ, cùng hội hợp với hai lão gia tử Chiêm Tống.

Cả nhà vui vẻ đoàn tụ trong ba ngày, đến sáng thứ tư, thì hai người chuẩn bị lên đường. Trong nội đường, lão bà bà dặn dò thêm một lần nữa, sau cùng nói:

- Kỳ nhi! Chuyện Đông Hải xong rồi lập tức đi Giang Tây ngay, đến Hối Long cốc cúng bái hồn thiêng quần hùng tử nạn ở trong cốc, ta sẽ đợi con ở đấy.

Một đoàn già trẻ đứng ở ngoài sân tiễn biệt hai người, cho đến khi hai người khuất bóng.

Hai người hai ngựa xuống Hà Nam rồi vượt sông tiến vào Nam kinh. Cách ngoài thành Nam kinh chừng ba dặm, ở phía dưới đồi đất, năm người nam nữ lướt như bay tới xếp thành hàng chữ nhất trước mặt họ. Quả nhiên họ đã bị địch nhân phát hiện.

Năm người đều mặc chiếc áo ngoại bào màu xám, trong đeo binh đao. Hai nữ ba nam, sắc mặt của họ đều hết sức u ám, tuổi chừng ngoài năm mươi.

Ngay lúc ấy, một bóng đen lướt tới, với khinh công cực nhanh, cũng đáp xuống đường trường.

Đó là một nữ nhân tướng mạo thanh tú, toàn thân một màu đen tuyền, tuổi cũng chừng trên bốn mươi, trong tay đang cầm một cái túi đen rất dài, vừa liếc qua cũng đủ biết có một thanh trường kiếm ở trong ấy.

Năm người nam tả nữ hữu chia nhau đứng hai bên đường, nữ nhân áo đen thì đứng ở giữa lộ

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa vẫn thản nhiên bước lên phía trước.

Còn cách bọn người ấy ba trượng, thì Ngọc Kỳ bỗng quát lên một tiếng thật to, đồng thời bàn tay búng ra nhanh như cắt.

Tay chàng vừa vươn ra, trừ nữ nhân áo đen, thì năm người nam nữ đều nghiêng mình cử chưởng, né người lướt tránh. Hiển nhiên, họ đã từng được nghe qua, rằng Hối phong châu không dễ dàng gì rờ đụng vào.

Nhưng không có một viên châu nào được tung ra cả, Ngọc Kỳ cười ha hả, nói:

- Ô! Mấy người này làm gì thế? Tại hạ chỉ nhất thời mỗi một vung tay ra chơi thôi! Nhưng các vị quả nhiên là những mao tặc cản đường rồi.

Biết mình bị Ngọc Kỳ đùa cợt, những người ấy hỏa khí bốc lên, sắc mặt trầm hẳn lại, thần sắc thật đáng sợ.

Nữ nhân áo đen cười lạnh lùng một tiếng, giọng nói ngược lại hết sức êm tai:

- Người có phải là Cường Sư Dương Ngọc Kỳ?

Ngọc Kỳ khẽ gật đầu nói:

- Đúng là tại hạ, thỉnh giáo tôn tánh đại danh của chư vị? Có điều chi chỉ giáo?

- Người lại phải chết đấy. Giọng nói của một nữ nhân đứng bên trái chẳng giữ lễ chút nào.

- Sống ít ỏi như thế cũng mãn nguyện lắm rồi. Nhưng nếu như phải chết, thì nhất định phải chết sau chư vị, các người có thể đi trước, tại hạ vẫn còn sớm lắm, các người có phải là thủ hạ của Ất Thanh chăng?

- Lão thân là Tam tướng Huyền Nữ.

- A! Té ra là Tổng ban hộ pháp Đỗ Tố Nguyệt, từ lâu ngưỡng mộ đại danh, quả là may mắn mới gặp được. Vừa rồi nói chư vị là những tên mao tặc cướp đường, thật là có mắt không biết núi Thái Sơn, vô cùng thất lễ, xem Hắc đạo nữ anh hùng như một tên tiểu tốt, có lỗi quá, có lỗi quá! Chàng nói với giọng châm chọc, mỉm cười thần thái an nhiên, từ từ tiến về phía trước. Một lão già đột nhiên lao ra, nghênh mặt ra cản, quát rằng:

- Đứng lại nghe Đỗ hộ pháp hỏi.

Ngọc Kỳ vẫn bước tới khoan thai, sắc mặt lạnh lùng, nói:

- Đi ra! Hảo cầu không được đón đường, không có phần để người nói đầu.

- Tiểu cầu! Người sửa gì đó?

- Người đi hay là không đi.

- Lão phu bảo người đứng lại.

- Tránh ra ngay! Nếu không, tại hạ phải đắc tội với lão cầu đó.

Lão già gầm lên một tiếng, thiết quải nhanh như chớp, một đóa quả hoa lướt tới như bay.

Ngọc Kỳ vẫn đứng sừng sững ở đấy không nhúc nhích, miệng vẫn mỉm cười. Lão già hơi ngơ ngác, vội vàng thu quả lướt sang bên trái, quát lên một tiếng, tung ra chiêu Phi Hồng Quán Nhật chuyển sang tiến công về bên phải của chàng.

Ngọc Kỳ vẫn tiếp tục đứng đấy, không động đậy, nhưng khi thiết quải bổ tới, chàng như một bóng ma, không thấy bóng hình đâu cả. Ngay lúc ấy, một giọng nói phía bên trái lão già vang lên:

- Người có xứng cho ta ra tay không? Bàn tay vung ra cùng lúc với tiếng nói, nhanh như điện chớp, chỉ vừa vung ra liền nắm lấy ngay được đầu quả.

Trong cây thiết quài vang lên tiếng lò xo, nhưng ám khí lại chưa phát ra.

Nguyên Ngọc Kỳ nhìn thấy chiêu thứ nhất của lão dùng Điểm tự quyết, lúc tháo thân xuất chiêu, thì phải đổi thành Hoàn Tiễn Đoạn Lưu hoặc giá trầm xuống một chút, thì sẽ biến thành Cuồng Phong Tảo Diệp, đây mới là chiêu pháp hợp tình hợp lý, nhưng tại sao lão lại dùng Phi Hồng Quán Nhật .

Lúc lão điểm quài ra, mục lực của Ngọc Kỳ rất bén nhọn. Chàng đã thấy ngay trong quai chiêu của lão nhất định có nguy kế, vì vậy, vừa nắm lấy đầu quai, nội lực phát ra, thì phía đầu của nó dài ra ba phân.

Chàng lãnh nhiên cười một cái, nói:

- Trong quai của các hạ có châm hay là đinh?

Lão già ra sức đoạt lại, nhưng giống như là chuồn chuồn lay cột sắt, khớp xương của đùi vừa trầm xuống, thì hai chân đã bị lún vào trong đất.

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng, đột nhiên giật cổ tay, quát lên:

- Buông tay ra!

Lão già thật biết nghe lời, hai tay thả lỏng ra, miệng búng ra một ngụm máu tươi, thân mình lui ra sau thật nhanh, bịch một tiếng, ngã nhào xuống đường.

Những người còn lại không ai ngờ chàng chỉ vung tay, lại có thể làm lão già chấn động dữ dội như thế, họ muốn đến tiếp ứng nhưng không kịp nữa rồi.

Một lão nữ nhân nhảy tới đỡ lão già, nhưng mục chỉ có thể làm được là chuyện nhặt xác mà thôi.

Mụ thét lớn:

- Người thật là hung ác! Tên tiểu súc sinh này.

Ngọc Kỳ cười một cách lạnh nhạt nói:

- Giả sử ám khí trong quai bắn trúng tại hạ, thì lão bà có còn nói như thế không?

Chàng nói xong, đôi tay nắm lấy quai vừa sử dụng kinh lực, thì quai trở thành hình móng ngựa, lại kéo lên phía trên, quai bắt đầu tách ra. Tinh tinh tinh ba tiếng giòn giã vang lên, ba cây Tam Lăng đinh màu đen dài ba tấc rơi xuống, một màu xám lấp lánh chừng hai tấc nằm ở mũi nhọn, hiển nhiên là cây đinh có tẩm chất độc.

Chàng để những mũi đinh trên lòng bàn tay, trừ nữ nhân áo đen, khuôn mặt của bốn lão kia đều biến sắc mặt, họ thở ra một làn hơi lạnh ngắt.

Sắc mặt của Ngọc Kỳ trầm xuống, chàng nói:

- Tại hạ cảnh cáo các người, muốn so sánh lực lượng, thì hẹn gặp lại ở Hoàng Sơn vào ngày mừng năm tháng năm, tại hạ sẽ làm cho chư vị được toại nguyện, bất tất ở đây làm gì để gây sự chú ý của quan phủ. Vừa rồi nói rằng tại hạ quá hung dữ, có lẽ thật sự tại hạ hơi quá tay, các vị đã thấy rồi, giờ thì các hạ có thể đi, tại hạ nhất định không làm khó dễ.

- Người quả là quá cuồng ngạo đấy, Dương Ngọc Kỳ! Tam Tương Huyền Nữ thân nhiên nói xen vào.

- Không phải là cao ngạo, mà là sự thật. Giả sử chư vị không coi tình thế mà rời khỏi đây, thì tại hạ nhất định không thể nể nang được.

Tam Tương Huyền Nữ khẽ ra hiệu, bốn người lập tức lùi ra hai bên đến ngoài năm trượng. Mụ rút ra một thanh trường kiếm sáng lấp lánh, nói một cách lạnh lùng:

- Nghe nói tôn giá có thể tiếp được từ hai mươi chiêu trở lên của Tổng bang chủ...

Ngọc Kỳ lãnh nhiên đáp:

- Không phải nghe nói, mà đó là chuyện thật.

- Nhưng lão thân không tin, muốn lãnh giáo tuyệt học kiếm pháp của các hạ, để xem thử có đúng sự thật như vậy không. Ngọc Kỳ từ từ rút thần kiếm ra, thanh kiếm vừa rút ra thì ánh sáng chói tỏa ra bốn phía, tiếng ngân như tiếng long ngân, chàng ném bao kiếm vào tay Thanh Hoa, rồi cất bước về phía trước nói:

- Tin hay không tin lập tức sẽ thấy rõ ngay, tại hạ sẽ cho các hạ toại nguyện. Xin hỏi các hạ muốn chứng minh kiếm pháp hay là muốn lấy tính mạng của tại hạ?

Tam Tương Huyền Nữ cười lạnh lùng:

- Lão thân là một trong những người có cấp cao nhất trong Vô Vi bang, há có thể là người chứng minh suông với người hay sao.

- Nếu nói như thế, thì không lấy tính mạng của tại hạ không được?

- Hay là lão thân nói nhiều quá chăng?

- Hảo! Không phải là lão thì là tại hạ. Xin xuất chiêu cho. Chàng bước đến gần, thanh kiếm từ từ cử lên.

Thanh Hoa ở phía sau kêu lên sang sảng:

- Kỳ ca! Hãy để muội tổng cổ nữ bá hắc đạo này.

- Không! Tiểu muội bất tất. Nếu bốn vị cao thủ kia tùy tiện tham gia vào, phiền muội hãy đuổi họ ra ngoài, nếu cần...

- Nếu cần thì tổng họ đi báo cáo với Diêm Vương.

Nàng tiếp lời, một tiếng rống ngân vang lên, nàng cũng rút thanh trường kiếm ra, từ từ đi về hướng đấu trường.

- Ha!ha! ha! Phía sau gò đất bỗng bay ra một chuỗi cười dài, hiện ra ba vị lão đạo mình mặc đại hồng kim pháp y.

Ba vị lão đạo vừa đến đấu trường, thì Tam Tương huyền nữ lui ra sau thật nhanh đến hai trượng, thu kiếm lại gật đầu nói:

- Ba vị đến thật là đúng lúc, quả nhiên là Cuồng Sư, hắc vẫn chưa chết.

Lão đạo sĩ ở giữa khuôn mặt hơi mỉm cười nói:

- Chúng ta đã gặp nhau rồi thì thật là hay, ta sẽ siêu độ cái nghiệp chướng này, sau đó chúng ta hãy bàn chuyện chính sự. Xin mời Đồ hộ pháp ở một bên quan sát, đợi bản đạo bắt chúng đi trước đã.

Ba tên lão đạo dàn hàng ngang đi đến gần Ngọc Kỳ, lão đạo sĩ ở giữa cười ha hả, nói rằng:

- Tiểu cầu! Người chưa chết dưới Bách Biện Kim Thoa của Ba hộ pháp, quả thật là điều không phải.

Ngọc Kỳ nghe khẩu khí của lão, cơn giận dữ bắt đầu bốc lên, chàng cười lạnh lùng nói:

- Dương mỗ phải hay không, tại sao lão không hỏi Ba Thiên Long? Lão đạo kia, hãy báo danh đi?

- Haha! Nhìn đạo gia ăn mặc thế này, mà người lại không biết, chưa tránh khỏi còn quá non nớt! Bản đạo là Vân Âm, nhớ đấy nhé, đừng quên rằng khi gặp Diêm Vương thì cáo trạng ta.

- A! Lão chính là Ngũ Thông quán chủ của Cửu Cung sơn, thật là ít thấy, ít thấy!

- Hôm nay người có thể thấy được rồi đây, đáng tiếc là không có cơ hội để gặp lại nữa đâu.

- Đúng thế, chúng ta không còn cơ hội gặp lại nữa, nhưng tại hạ vẫn còn cơ hội gặp lại nhị vị đạo gia kia, xin thay tại hạ dẫn kiến.

- Thiết Phất Trần Diệu Chân. Lão đạo bên trái tự báo danh hiệu.

- Thật ngưỡng mộ, ngưỡng mộ, té ra là môn nhân thứ hai của yêu đạo Ất Thanh, Ngọc Kỳ nói.

Thiết Phất Trần lập tức nói tiếp:

- Bần đạo còn là đàn chủ mật đàn của Thanh Tự đàn, thí chủ có lẽ cũng biết rồi.

- Hơi nghe phong phanh, còn vị này là... Ngọc Kỳ chỉ tay về phía lão đạo ở bên phải, hỏi.

- Bần đạo là Lưu Vân Tử Diệu Hiền, là đàn chủ mật đàn.

Ngọc Kỳ mỉm cười gật đầu nói:

- Là môn nhân thứ tư của Ất Thanh, quả nhiên danh bất hư truyền. Trong tứ đại môn nhân, tại hạ có may mắn là gặp qua ba vị? Một phất một kiếm của đạo gia này, tại hạ dường như đã gặp qua ở Hồ Trảo sơn, hừ! Lần ấy ở Hồ Trảo sơn, lão đã tham gia ư?

- Sai rồi! Bần đạo từ đó đến giờ chưa bao giờ gặp qua các hạ, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, bần đạo muốn lãnh giáo thần lực và kiếm pháp của các hạ.

- Lão sẽ được toại nguyện. Các vị đơn đấu hay là xông hết vào, cách nào cũng được, tại hạ không chấp nhất đâu.

Ngũ Thông quán chủ cười ha hả, nói một cách kiên cường:

- Người như miếng thịt trên thớt gỗ, khúc cá để dưới đáy nồi, mặc cho chúng ta xào nấu tùy thích, thì làm sao do người chọn được! Ha..ha...

Lão cười với giọng điệu trịch thượng vô cùng.

Thiết Phất Trần rút cây Thiết Phất từ trong tay áo ra bước lên trước hai bước nói:

- Hồn phách du ngoạn dưới đáy nồi, nếu lên trên thì bần đạo sẽ siêu độ trước cho các hạ

Ngọc Kỳ cười lớn nói:

- Lệnh sư đã mặt dạn mày dày mà trốn đi, ha ha...! Lão đạo như thế nào mà muốn siêu độ cho tại hạ, điều ấy có phải là quá sức chăng? Diệu Chân nghe thế hết sức căm phẫn, kêu lên một tiếng giận dữ, lướt nhanh về phía trước, tung ra một chiêu Lưu Vân Phi Bộc , nhắm vai trái của Ngọc Kỳ cuốn đến. Kinh phong cương mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ vừa nghe tiếng kinh phong xé gió, biết được nội lực của lão chí ít cũng có sáu thành hỏa hầu, chàng không dám coi thường, một chiêu Trích Tinh Di Tẩu vụt ra. Hai người đều muốn thử công lực của đối phương như thế nào, không ai chịu nhường ai.

Lão đạo biết rất rõ thanh kiếm của Ngọc Kỳ là Thiên Cổ thần vật, nhưng ỷ trọng vào thiết phát trần do Cửu Hợp kim ti chế tạo thành, bảo đao khó làm thương tổn được. Choang ! một tiếng vang lên thật dữ dội, kiếm phát vừa vào thì lập tức tách nhau ra liền, thanh kiếm phát ra tiếng rỗng ngân, kinh khí bắn ra tứ phía.

Ngọc Kỳ cười nhạt một tiếng, chàng đứng sừng sững không nhúc nhích, ánh sáng chói chang của thần kiếm, phát ra tiếng rít kinh người.

Thiết phát trần Diệu Chân thối lui đến tám thước, ngực không ngót phập phồng, tay phải hơi run, thần sắc biến đổi. Cây thiết phát của lão đã rũ xuống không còn hơi sức nào. Dưới đất, hơn một trăm cây Cửu hợp kim ty dài khoảng hai tấc bị rút ra.

Lão vừa cúi đầu nhìn xuống, thì trong lòng nhói đau, cái đuôi phát nhọn như ngọn bút, lúc này lại giống như đuôi ngựa bị tĩa đứt một đoạn, cây thiết phát này được quý hơn tính mạng giờ lại bị hủy, lão cảm hận đến mức muốn nuốt tươi Ngọc Kỳ thì mới hả giận.

Lão nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên:

- Tiểu cầu! Bần đạo quyết liều mạng với ngươi.

Ngọc Kỳ cười một tiếng lạnh lùng, nói:

- Chúng ta lại làm rộn nhau nữa chẳng. Lão ra tay đi! Chàng liền tiến người về phía trước.

Ngũ Thông quán chủ đột nhiên vùng kiếm cắt ngang đường đi của chàng, quay lại nói với những người còn lại:

- Tên tiểu cầu này hãy giao cho bần đạo, mọi người hãy bắt tên tiểu nha đầu Độc Long đảo trước, phải bắt sống lấy nó.

- o O o -